

KANTONALNI SUD U TUZLI

Broj: 04 0 K 012639 14 K

Tuzla, 11.01.2017. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudije Paše Softić, kao predsjednika vijeća, sudija Merside Sušić i Predraga Krsmanovića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Suade Zulić, u krivičnom predmetu protiv optuženog K.N. zv. „L.“, zbog krivičnog djela – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1. preuzetog KZ SFRJ, a po optužnici Kantonalnog tužilaštva TK broj T03 0 KTRZ 0023823 12 od 04.07.2014. godine, koja je potvrđena rješenjem Kantonalnog suda u Tuzli 14.08.2014. godine, nakon održanog usmenog, javnog i glavnog pretresa, u prisustvu tužioca Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona, Emira Bakića, optuženog K.N. zv. „L.“ i branioca Nihada Konjića iz Advokatske kancelarije Rifata Konjića, kao branioca po službenoj dužnosti, dana 11.01.2017. godine, donio je i javno objavio, slijedeću:

P R E S U D U

OPTUŽENI K.N. ZV. „L.“, sin Dž. i majke H. djevojački K., rođen ... godine u ..., nastanjen u ..., u saveznoj državi ... na adresi..., ..., JMB: ., ..., državljanin ..., nema dvojno državljanstvo, po zanimanju radnik, pismen sa završenih četiri razreda osnovne škole, razveden, otac dvoje punoljetne djece, bivšu JNA služio u Raškoj, nema čin vojnog starješine, vodi se u Vojnoj evidenciji u Č., lošeg imovnog stanja, neosuđivan, na slobodi,

K R I V J E

Što je:

Za vrijeme rata u BiH, u septembru 1992. godine, u vrijeme oružanog sukoba između Armije RBiH i vojske Republike Srpske, kao ... druge čete – prvog bataljona u sastavu Opštinskog štaba teritorijalne odbrane u Č., postupao suprotno odredbi člana 3 stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949. godine i člana 4. stav 1. i 2. tačka a) Dopunskog protokola II uz Ženevsku konvenciju od 12.08.1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba, tako što je:

Dana 25.09.1992. godine, u mjestu Brnjik, zaselak Ciganluk, općina Čelić, prilikom povratka u komandu interventnog voda, vozeći se sa licem M.A., u jednom trenutku zaustavio teretno motorno vozilo, ugasio motor i izašao van, a potom, naoružan pištoljem, krenuo pješice u pravcu kuće S.B., koja je bila udaljena oko 100

m, pa kada je došao pred njenu kuću, vičući: „Pička ti materina“, iako svjestan da pucanjem iz pištolja može lišiti života civilno lice S.B., što je i htio, iz pištolja u istu ispucao nekoliko metaka, kojom prilikom je S.B. zadobila povrede od kojih je preminula na licu mjesta.

Dakle, kršeći pravila međunarodnog prava, za vrijeme oružanog sukoba i rata u BiH, izvršio ubistvo civila.

Čime je počinio krivično djelo – ratni zločin protiv civilnog stanovništva - iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, pa ga sud uz primjenu navedenog zakonskog propisa i uz primjenu odredbe člana 41. stav 1., člana 42. i člana 43. stav 1. tačka 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije

O S U D U J E

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 5 (PET) GODINA

Na osnovu člana 202. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine optuženi K.N. zv. „L.“ se oslobađa od obaveze naknade troškova krivičnog postupka i isti padaju na teret budžetskih sredstava.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo Tuzlanskog kantona optužnicom broj: T03 0 KTRZ 0023823 12 od 04.07.2014. godine optužilo je K.N. zv. „L.“, zbog krivičnog –ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1. preuzetog KZ SFRJ, a kako je to bliže činjenično, a i pravno opisano u tom tužilačkom aktu.

Optužnica je potvrđena od strane sudije za prethodno saslušanje ovog suda, pod brojem: 03 0 K 0123823 14 K Kps, dana 14.08.2014 godine.

Kantonalna tužiteljica Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona je do okončanja glavnog pretresa ostala kod navedene optužnice, navodeći da će tužilaštvo tokom dokaznog postupka dokazati da je optuženi K.N. zv. „L.“, počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva na način, u vrijeme i na mjestu opisanom u dispozitivu optužnice, dokazati opšte elemente krivičnog djela, koje je će dokazati izvođenjem na glavnom pretresu dokaza, iskaza saslušanih svjedoka i materijalnih dokaza, dokazati postojanje oružanog sukoba, status optuženog i oštećene. Nadalje da će dokazati postojanje nexusa, veze između krivičnog djela i radnji za koje se optuženi teret, zatim posljedice djela i postojanje oružanog sukoba na području Čelića, da je povrijedio odredbe humanitarnog prava na čije poštivanje je bio obavezan, koje kršenje je uzrokovalo teške posljedice za žrtvu, te dokazati da ih je optuženi počinio sa direktnim umišljajem, kako u odnosu na radnju koju je poduzeo, tako i na nastojelu posljedicu.

Branilac optuženog je u uvodnom izlaganju naveo da će odbrana u dokaznom postupku unakrsno ispitati svjedoke optužbe, očitovati se na materijalne dokaze optužbe i predložiti dokaze odbrane, a u cilju dokazivanja na glavnom pretresu kako se događaj desio, zbog kojeg je optužen K.N. zv. „L.“, te da u njegovim radnjama

nema elemenata krivičnog djela koje je navedeno u optužnici, kojem izlaganju se pridružio optuženi.

Na glavnom pretresu su direktno i unakrsno ispitani svjedoci optužbe i odbrane, te materijalni dokazi optužbe i odbrane.

U dokaze optužbe uvršten je iskaz o saslušanju svjedoka M.A., direktno i unakrsno ispitanog na glavnom pretresu od 07.09.2015. godine; iskaz o saslušanju svjedoka M.J., direktno i unakrsno ispitanog na glavnom pretresu od 07.09.2015. godine; iskaz o saslušanju svjedoka S.F. od 07.09.2015. godine, uvršten je zapisnik o saslušanju svjedoka M.A. dat u MUP TK pod brojem 08-05/3-2-04.3-312/12 od 23.06.2014. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka dat Državnoj agenciji za istrage i zaštitu, Regionalni ured Tuzla pod brojem 5-16-14-04-2-500/11 od 26.12.2011. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka S.F. dat Državnoj agenciji za istrage i zaštitu, Regionalni ured Tuzla pod brojem 5-16-14-04-2/500 od 21.12.2011.godine, iskazi saslušanih svjedoka M.S. i svjedoka oštećenog C.S., svjedoka T.O., direktno i unakrsno ispitanih na glavnom pretresu 09.10.2015. godine, zapisnik o saslušanju oštećenog C.S. dat u Ministarstvu sigurnosti Državne agencije za istrage i zaštitu, Regionalni ured Tuzla pod brojem 5-16-14-04-2-500/11 od 25.10.2011. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka dat u Ministarstvu sigurnosti Državne agencije za istrage i zaštitu, Regionalni ured Tuzla pod brojem 5-16-14-04-2-500/11 od 23.12.2011. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka T.O. dat u Ministarstvu sigurnosti Državne agencije za istrage i zaštitu, Regionalni ured Tuzla pod brojem 5-16-14-04-2-500/11 od 22.12.2011. godine, iskaz saslušanog svjedoka Š.Z. sa glavnog pretresa održanog dana 07.03.2016. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka Š.Z. datog u Ministarstvu sigurnosti Državna agencija za istrage i zaštitu, Regionalni ured Tuzla pod brojem 5-16-14-04-2-500/11 od 22.12.2011. godine, iskaz Š.M. dat na glavnom pretresu dana 07.03.2016. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka Š.M. dat u Kantonalnom tužilaštvu TK pod brojem T03 o KTRZ 0023823 12 od 18.06.2014. godine i iskaz saslušanog svjedoka K.M.1 sa glavnog pretresa od 01.12.2016. godine, fotodokumentacija Republike srpske Centra javne bezbjednosti Bijeljina od 19.05.2005. godine, fotodokumentacija se odnosi na ekshumaciju NN leša u mjestu Čelić, skica lica mjesta CJB Bijeljina od 28.04.2005. godine, predmet ekshumacije je NN leš u mjestu Čelić, zapisnik o medicinsko kriminalističkoj obradi mrtvog tijela- Kancelarija za traženje nestalih i zarobljenih lica Republike srpske broj BL-12/2005-OT od 04.05.2005. godine, fotodokumentacija obrada mrtvog tijela koje je ekshumirano na lokalitetu Brnjik-Ciganište od 28.04.2005. godine Kancelarija za traženje nestalih i zarobljenih lica Republike srpske broj BL 12/2005-OT od 04.05.2005. godine i zapisnik o identifikaciji posmrtnih ostataka- Kancelarija za traženje nestalih i zarobljenih lica Republike srpske pod brojem 148/2005 od 10.11.2005. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka K.M.1 broj P-16-14-04-2-500/11 od 27.10.2011. godine Državne agencije za istragu i zaštitu, zapisnik o izvršenoj provjeri lokaliteta i pokazivanju lica mjesta ubistva S.B. po iskazu svjedoka M.A. pod brojem 08-05/3-2-04.13/14 od 23.06.2014. godine, sačinjen od MUP TK, fotodokumentacija crtež mjesta ubistva oštećene S.B. pokazivanje svjedoka M.A. pod brojem 08-05/3-8-04.6-1-312/12 od 01.07.2014. godine i 23.06.2014. godine, sačinjen od MUP TK, fotokopija naredbe Okružnog suda u Bijeljini broj KPP-24/05 od 27.04.2005. godine kojom se naređuje ekshumacija i obdukcija oštećene S.B., izvještaj o izvršenoj obdukciji, odnosno ekshumaciji broj 12-02/4 od 02.05.2005. godine MUP RS CJB Bijeljina DNA raport odnosno DNK izvještaj na ime S.B., kći S., od 22.09.2005. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka K.M.1 dat Ministarstvu

sigurnosti Državna agencija za istrage i zaštitu, Regionalni ured Tuzla pod brojem broj P-16-14-04-2-500/11 od 27.10.2011.; zapisnik o izvršenoj provjeri lokalitetu mjestu Brnjik, zaseok Ciganija, MUP Tuzla, Sektor kriminalističke policije pod brojem 08-05/3-2-04.312/14 od 23.06.2014. godine; fotodokumentacija uviđaja od 23.06.2014. godine ubistvo S.B., mjesto Brnjik-Čelić MUP TK broj 08-05/3-8-04.6-1-312/12; skica lica mjesta za ubistvo S.B. uviđaj MUP Tuzla 08-05/3-8-04.6-1-312/12 od 23.06.2014. godine; naredba Okružnog suda u Bijeljini broj Kpp-24/05 od 27.04.2005. godine, da se izvrši ekshumacija 27.04.2005. godine u potpisu sudija za prethodni postupak Milena Zorić; izvještaj o izvršenoj ekshumaciji leša S.B. na lokalitetu Ciganišta opština Čelić dana 28.04.2005. godine MUP RS Centar javne bezbjednosti Bijeljina, RS pod brojem 12-02/4 od 03.05.2005. godine; DNA report, DNK izvještaj od 22.09.2005. godine na ime S. (S.) B.; izvod iz matične knjige umrlih općine Čelić pod brojem ... od 28.01.2013. godine na ime S.B., izvod iz matične knjige umrlih općina Čelić na ime G.Dž. pod brojem ... od 12.04.2012. godine; izvod iz matične knjige umrlih općina Čelić na ime M.V. pod brojem ... od 12.04.2012. godine, dokumentacije Federalnog ministarstva za pitanja boraca i invalida odbrambeno-oslobodilačkog domovinskog rata, Sektor za pitanje evidencije iz oblasti vojne obaveze pov.broj 07-03-157-1/13 od 14.11.2003. godine kojom je izvršena provjera nadležnih organizacija o sastavu ovog Sektora i ustanovljeno je da se lice K.N. zv. „L.“ nalazi u službenoj evidenciji ovog organa sa kojim raspolaže i to VOB-1, VOB-2 i VOB-3 u prilogu je matična knjiga vojnih obveznika pod rednim brojem ... K.N. zv. „L.“; zatim raspored u kartoteci na ime K.N. zv. „L.“, Č. BiH, dokumenat o vojnoj sposobnosti optuženog - Služba pješadija; u prilogu na strani 2. u vojnoj evidenciji ... od 01.05.1992. godine do 10.04.1996. godine, raspoređen optuženi K.N. zv. „L.“, a u evidenciji broj ... matični broj kartona broj ... na ime K.N. zv. „L.“ je naznačen vojni raspored, jedinica, vojna jedinica ... i naznaka da je služio bivšu JNA, od 01.05.1992. godine na strani 2. se nalaze podaci o vojnom angažmanu optuženog sa datumom 14.07.1992. godine i izvod iz CIPS na ime K.N. zv. „L.“, sa fotografijom, datumom rođenja ... sa JMB i mjestom stanovanja E.A., Č.; prijedlog za prijenos vođenja postupka u fazi istrage Tužilaštva BiH pod brojem T02 0 KTRZ 0004559/12 od 11.07.2012. godine a vođenje postupka protiv optuženog K.N. zv. „L.“; zatim rješenje da se prihvata prijedlog Tužilaštva BiH pod brojem T02 0 KTRZ 004559 12 od 11.07. 2012. godine pod brojem S1-1-K-010618/12 Kv od 16.07.2012. godine Suda BiH o prenosu nadležnosti sa Tužilaštva BiH na Kantonalni sud u Tuzli; zatim Odluka o proglašenju ratnog stanja objavljena u „Službenom listu RBiH“, broj: 7/92 od 20.06.1992. godine; izvodi iz kaznene evidencije PU Tuzla, PS Čelić na ime K.N. zv. „L.“ pod brojem 08-02/4-5-04.7-1879/13 od 07.10.2013. godine uz naznaku da imenovani ne prolazi kroz kaznenu evidenciju i dostava podataka za optuženog K.N. zv. „L.“ iz izvoda iz kaznene evidencije MUP Centar Javne bezbjednosti Bijeljina PS Lopare pod brojem 10-3./01-pov.-234-28/13 od 18.10.2013. godine. dokaze se uvrštava fotodokumentacija MUP Republike Srpske CJB Bijeljina od 19.05.2005. godine, fotodokumentacija se odnosi ekshumacije NN leša u mjestu Čelić. Pored toga uvrštava se skica lica mjesta CJB Bijeljina od 28.04.2005. godine predmet je ekshumacija NN leša u mjestu Čelić, zatim zapisnik u sudskomedicinskoj krim. tehničkoj obradi mrtvog tijela Kancelarija za traženje nestalih i zarobljenih lica Republike Srpske broj BL-12/2005-OT od 04.-05.2005. godine, fotodokumentacija obrada mrtvog tijela koje je ekshumirano na lokalitetu Brnjik-Ciganište od 28.04.2005. godine Kancelarija za traženje nestalih i zarobljenih lica Republike Srpske broj BL-12/2005-OT od 04.05.2005. godine i zapisnik o identifikaciji

posmrtnih ostataka Kancelarija za traženje nestalih i zarobljenih lica RS pod brojem 148/2005 od 10.11.2005. godine,

U dokaze odbrane je uvršten iskaz vještaka dr. Kasima Brigića sa glavnog pretresa od 08.12.2016. godine, direktno i unakrsno ispitanog, iskaz svjedoka C.S. sa glavnog pretresa od 08.12.2016. godine, iskaz svjedoka K.F. sa glavnog pretresa od 08.12.2016. godine, direktno i unakrsno ispitanog, iskaz svjedoka odbrane M.M., direktno i unakrsno ispitanog sa glavnog pretresa održanog 08.12.2016. godine, iskaz svjedoka K.M.1 direktno i unakrsno ispitanog na glavnom pretresu održanom 09.01.2017.godine, naredba od 02.12.2016. godine pod brojem 03 0 K 012639 kojom je određeno vještačenje po vještaku neuropsihijatru dr. Kasimu Brigiću i uvršten je i Nalaz i mišljenje vještaka dr. Kasima Brigića kao dokaz odbrane od 05.12.2016. godine. Uvršten je prevod medicinske dokumentacije od stalnog sudskog vještaka za engleski jezik Nihade Delibegović Džanić, koji su poslužili vještaku neuropsihijatru za sačinjavanje nalaza i mišljenja. Radi se o područnoj zdravstvenoj ustanovi, Administrativni ured glavnog izvršnog službenika od 28.02.2015. godine nalazu pacijenta optuženi K.N. zv. „L.“ rođen ... godine, je prošao kroz psihijatrijsku procjenu 07. aprila 2014. godine kada je urađena dijagnoza mentalnog zdravlja pacijenta i procjenjen posttraumatski poremećaj PTSD, sa kratkim osvrtom na život optuženog u ratnom periodu, prevod stalnog sudskog tumača za engleski jezik Nihade Delibegović Džanić, nalaza historije i pregled dijagnoze za optuženog i njegova društvena i porodična historija, postoperativna historija sa brojem kartona ... sa datumom prijema 03.12.2015. godine do 10.12.2015. godine, a radi se o nalazu krvnim pretragama počevši od krvnog pritiska za koji je su dati podaci i u konačnici se navodi da se, u procjeni se navodi da se radi o ...godišnjaku sa dijabetesom “(...)“ i infekcijom sa dubokim infekcijama desnog stopala, o ekstremitetima “(...)“, rana na desnom stopalu nakon “(...)“ i neurološki nalaz je neuropatski, otpusni list na ime K.N. zv. „L.“, sa istim brojem kartona i za isti vremenski period, kao i prethodni nalaz gdje je navedena dijagnoza historija bolesti, o višestrukom deformitetu stopala sličnom onom iz 14.07.2014. godine, nema rendgenskih snimaka ili osteomijelitisa, konzilijarni nalaz, historija bolesti i dijagnoza da se radi o ...godišnjem muškarcu sa čenom dijabetičkog stopala unazad 3 mjeseca, historija “(...)“, posjeduje dijabetičke infekcije stopala višestruko sravnjivanja oštećenog tkiva i “(...)“ koju je izveo dr. Č.1, medicinska dokumentacija ovjerena od stalnog sudskog vještaka za engleski jezik za isti period iz iste zdravstvene ustanove da se radi o otpustu i postoperativnoj njezi, operativne zabilješke koje je potpisao dr. Č.1, a da je navedena indikacija takođe da je operisan zbog prethodno spomenute procedure koja je već navedena u ovom prethodnom nalazu i da se radi sad o trenutno stabilnom stanju i nije potrebno korištenje podveza poslije operacije.

U direktnom ispitu tužiteljice svjedok optižbe M.A. navodi, da je početkom 1992.godine živio sa roditeljima i braćom i sestrama u Č., da je bezbjedonosna situacija bila nestabilna, jer su zbog ratnih dejstava u Hrvatskoj, počeli sa organizovanjem straža i punktova, i Srbi i Muslimani. Dalje navodi da su u Čeliću mještani, početkom 1992.godine, formirali za područje Čelića i Teočaka teritorijalnu odbranu, koju je formirao Š.E., poslije je bio M.J.. Objasnio je da je formiran i rezervni sastav policije i da je bio u rezervnom sastavu policije do jula 1992.godine, nije bilo nikakve naredbe da se formira rezervni sastav milicije, javio se dobrovoljno. Navodi da je početak ratnih dejstava na području općine Čelić, 15.juni. 1992.godine, kada je vojska Republike Srpske napala Koraj i kada je stanovništvo tog mjesta

bježalo u Čelić, na koji pucali iz pravca Miroslavaca iz pušaka, mitraljeza, po Čeliću su tukli iz tenkova, haubica, minobacača. Za sjedište rezervnog sastava milicije navodi da su bili smješteni prvobitno u zgradi bivše banke, ali su se iz bezbjedonosnih razloga prije napada na Čelić izmjestili, šest-sedam kilometara od Čelića u Gradište. K.N. zv. „L.“ poznaje od rođenja, iz istog su mjesta i zna da je bio od početka pripadnik Armije BiH, zna da je dužio automatsku pušku i pištolj. Nije poznao S.B., čuo je za nju da je družila sa K.N. zv. „L.“ u jednom i dajidžom, ali mu nije poznato gdje je živjela tačno. Sa K.N. zv. „L.“ nije bio zajedno u ratnim dejstvima, ali jesu jedan dan dobili zadatak u septembru mjesecu, naredbu da interventni vod iz Čelića presele u Brnjik zbog opasnosti da će biti granatirana zgrada u kojoj se nalaze. Dalje navodi da je u Č. ... interventnog voda bio K.N. zv. „L.“, a za K. ... je bio S.H., i zadatak interventnog voda je bio pošto je bila malo bolje opremljena jedinica, da drugim jedinicama u slučaju napada bude ispomoć. Taj dan njemu i K.N. zv. „L.“ je bio zadatak, nakon što su se preselili u neku napuštenu kuću u Brnjiku, da odu kamionom vlasništvo vojske u jedno naselje u Brnjiku- ciganluk i da sakupe drva i to su i uradili kupeći drva iz štala, svinjaca i vratili se nazad, bili su na izlazu iz tog naselja Ciganluk, sišli su u Brnjik. Svjedok navodi da je K.N. zv. „L.“ zaustavio kamion i rekao mu da ide nešto da pogleda, nije ga ništa pitao ostao je u kamionu, ali se kamion počeo kretati naprijed, nije siguran je li zbog slabih kočnica ili jer je kamion ostavljen u većoj brzini, a bio je zaustavljen na nizbrdici i izašao je i stavio kamen ispod gume. Za K.N. zv. „L.“ navodi da je vidio da se vratio nazad uzbrdo, i pošto se nije odmah vratio krenuo je za njim da vidi gdje je ostao nekih uzbrdo do sto metara, i čuo je dva –tri pucnja i tu je zalegao, nije znao ko puca. Svjedok dalje navodi da je ustao kada je pucnjava prestala i krenuo još naprijed nekih 10-15 metara, i onda je čuo K.N. zv. „L.“ glas, da govori „pička joj materina“ i dalje se kretao prema njemu i kad je došao do K.N. zv. „L.“ vidio ga je da stoji i u jednoj ruci drži bombu, a u drugoj ruci pištolj, ruke su mu bile spuštene. Objasnio je da se sa puta na kojem su se nalazili mogao vidjeti samo krov kuće, bila je pored puta ukopana nekih metar i po dole i kada je stao pored K.N. zv. „L.“ vidio je udaljeno možda dva-tri metra tijelo žene da leži, nepravilno, nije obraćao pažnju, tako nešto je prvi put vidio u životu, ležala je potrbuške, izvrnuto, ruke su bile ispod tijela i po njenom položaju kako je ležala zaključio je da je mrtva. Navodi da mu je pozlilo, da je povraćao i kada je prestao, pitao je K.N. zv. „L.“, “šta to bi“ i on mu je odgovorio da ga ništa ne pita, i to je jedino što su govorili. Vratili su se u kamion i otišli do komande interventnog voda, gdje je ostao da istovara drva, K.N. zv. „L.“ je otišao u policiju, to mu je rekao da uradi dok su se vraćali, jer mu je govorio da je bolje da se sam prijavi. U toku vožnje i K.N. zv. „L.“ je bio izgubljen, on je vozio, ali nije bilo nekih problema u toku vožnje. Na dalji upit tužiteljice navodi da kada je došao do K.N. zv. „L.“ nakon što je prestala pucnjava, nije znao ko je mrtva žena, nije čuo nikakve glasove, iznad kuće gdje je bila žena koja je ležala vidio je na prozoru čovjeka i ženu da gledaju, nije ih poznao. Put na kojem su se nalazili nije koristio interventni vod ni mještani čelićani, borbe su bile na drugoj strani od Miroslavaca, na drugoj strani Čelića. Poslije je pričao sa K.N. zv. „L.“ kad se vratio iz policije, poslije iz priča saznao je kako se zove žena, brata joj je poznao, nije znao ni ko živi u tom zaseoku Ciganluk.

U unakrsnom ispitu branioca optuženog svjedok navodi, da je tačno da kada je došao do K.N. zv. „L.“ da je u rukama imao bombu i pištolj, a kada je krenuo tamo gdje ga je poslije našao nije sa sobom imao bombu. Tužiteljica je prigovorila odgovoru svjedoka da ga niko nije ni pitao za bombu, da je samoinicijativno poslije rekao da je vidio bombu.

Na upit suda svjedok je ponovio da kada je došao do K.N. zv. „L.“ da je vidio mrtvu ženu da leži i da K.N. zv. „L.“ stoji sa spuštenim rukama u kojima je držao pištolj i bombu, i da nije kada je pošao iz kamiona ponio sa sobom bombu, a da se bombe inače nose kad se ide u akciju.

Svjedok optužbe M.J. u direktnom ispitu tužiteljice navodi, da je početkom 1992.godine živio u H., poslije je preselio u B. u naselje ..., da je zarobljen od rezervnog sastava policije i JNA, dana 05.04.1992.godine, pod optužbom da je hosovac, zarobljen je i odveden u Policijsku stanicu u Brčko, nakon utvrđivanja identiteta o ličnim podacima, predat je organima bezbjednosti vojne policije Jugoslovenske armije i odveden u kasarnu Brčko, poslije je prebačen u Kazneno popravni zavod, u to vrijeme je bio logor u Sremskoj Mitrovici, tu su prije bili zarobljeni pripadnici Hrvatskih oružanih snaga koji su zarobljeni na Vukovaru, tu je proveo nešto više od mjesec dana i u stanju zdravstvenom kakav je bio oduzet, šlagiran od udaraca od torture prebačen na Vojno medicinsku akademiju, polovinom maja 1992.godine, gdje je bio sat-dva, odakle su ga prebacili u Vojno istražni zatvor u Beogradu i krajem maja je razmijenjen. Navodi da je razmjena bila 25.05.1992.godine, u Simin Hanu, sa njim su bili, pripadnici MUP-a iz Brčkog, i razmjenu su čekali četiri dana u marici pred MUP-om u Loparama. Svjedok je na dalji upit tužiteljice objasnio da je bio oficir JNA, na službi u K. i dobio je odobrenje da obiđe porodicu u K., ali nije mogao kao oficir JNA u K., koji su tada držale Hrvatske odbranbene snage. Navodi da je došao u Čelić i da je iz K- izvukao porodicu, i trebao se javiti u jedinicu i otišao u Komandu garnizona u Brčkom, i raspoređen u S. za ... Haubičke baterije o pošto Bosna i Hercegovina nije bila u to vrijeme u ratu preuzeo je tu jedinicu koja se nalazila u S. između Brezova polja i Brčkog. Radilo se o 122 mmhaubičkoj bateriji i jedinica je bila kompletno obučena i opremljena kao četnici sa pozdravom „ pomoz bog junaci“ i sve mu je to bilo poznato, jer je tako bilo ina ratištu u Hrvatskoj gdje je to već vidio. Svjedok dalje navodi da je nakon razmjene došao u Čelić, da se javio u krizni štab u Čeliću, koji je ušao u sastav SAO Semberije Majevice i Posavine, dali su mu dužnost da budem ..., Š.M., Š.E., J., to su ljudi koji su vodili krizni štab. Poslije su otišli u tada u okružni štab TO Tuzla, kod ... Okružnog štaba K.Ž., javio se njemu i ... štaba Š.H. i oni su mu dali naredbu da ide u Čelić, da se organizuje odbrana, a pismena naredba o postavljenju za ... Opštinskog štaba TO Čelić da će biti naknadno dostavljena. Objasnio je da je nakon razmjene 25.maja, već 26.maja. 1992.godine bio u Čeliću. Bio je veliki strah da Čelić ne doživi sudbinu Brčkog, Bijeljine i ostalih mjesta u Posavini u Podrinju, na to je utjecalo i potpisivanje lojalnosti ulazak u sastav SAO Semberije, Majevice i Posavine, ljudi su živjeli u strahu, u Čeliću je bilo Bošnjačko stanovništvo, bilo je i Srba koji su tu živjeli, oni su većinom bili prosvjetni radnici koji su radili u školama. Jednom rječju vladao je veliki strah, neorganizovanost, svako je se bojao za svoju budućnost, svoju bezbjednost i svoje porodice. U takvoj situaciji su počeli sa organizovanjem jedinica, nisu imali opremu, naoružanje, imali su lovačke puške, prve linije odbrane Čelića su išle kroz centar Čelića i Opštinski štab TO Čelić je bio tada formiran od četa, od vodova, prvo je formirana policija, a poslije je formiran interventni vod kojim je u Čeliću komandovao K.N. zv. „L.“. Za S.B., je čuo, ali je nije lično poznavao, zna da su je dovodili u vezu sa K.M.1, bila je to javna tajna. Prolazili su tuda, jer nisu mogli nekada ići glavnom komunikacijom Brnjik-Ratkovići-Čelić, pa su napravili put da bi izvlačili ranjenike od Brnjika preko Oglavka. Pored M. kuće, kao alternativni put, Vezano za ubistvo S.B., čuo je da je došao izvještaj od organa vojne policije, u jesen 92.godine kad su bile najžešće borbe, da se desilo ubistvo, da su vojni i civilni

policajci bili na uviđaju. Objasnio je da su policajci Bošnjaci iz Lopara otišli u Rahić, a da su iz Čelića tražili da oni dođu u Čelić da pomognu, jer u to vrijeme nije bilo uopšte policajaca, zna da je uviđaj vršio S.S.1, zadužen za organizaciju bezbjednosti, jer nisu imali uopšte te struke. S.S.1 je dobio zaduženje od G.N. koji je bio ... vojne policije da ide zajedno sa vojnim policajcima na uviđaj. Zna da je K.N. zv. „L.“ nakon tog događaja lišen slobode, i pritvoren u pritvorsku jedinicu zatvorskog štaba TO Čelić, u jednoj vikendici, kući, između Čelića, između Čelića i Brnjik. Koliko mu je poznato policajci su uradili uviđaj, dokumentaciju su dostavili u sud u Rahiću koji je bio nadležan za Čelić, i koliko zna izvještaj je bio da se radi o ubistvu. Zna da je K.N. zv. „L.“ kao pripadnik interventnog voda, i da je imao puškomitraljez 7602 M70 i nosio je i pištolj, a da niko nije pojedinačno dužio bombe, to je bilo materijalno tehničko sredstvo koje se nije zaduživalo pojedinačno. Zna da K.N. zv. „L.“ nije dugo ostao u pritvoru, dan ili dva, traženo je da se on pusti iz pritvora, a da će postupak ići, kod nadležnog suda u Rahiću. Nakon što je pušten K.N. zv. „L.“ se vratio svojim redovnim dužnostima, jer su imali velike gubitke u ljudstvu preuzeo je drugu četvu u prvom bataljonu Opštinskog štaba TO Čelić.

U unakrsnom ispitu branioca optuženog navodi da je tačno da je mjesto Brnjik u blizini Čelića i da je zaseok Ciganluk ili kako su ga neki zvali Cvjetkovići blizu Brnjika, tu je živjelo srpsko stanovništvo. Potvrdio je da mu je poznato da su prilikom pregleda napuštenih kuća u naselju Ciganluk, pripadnici Armije BiH nalazili oružje, uglavom puške.

Na upit suda svjedok je objasnio da interventni vod nije išao u obilazak neke teritorije, da u trenucima gdje se izvrši prodor odnosno napad na linije odbrane se angažuje na zatvaranju linije odbrane na pružanju podrške jedinicama koja su u odbrani. K.N. zv. „L.“ sigurno nije imao naredbu da ide u Ciganluk, da je u 1992.godini Čelić bio specifičan, bio je u okruženju, padalo je na grad po 5000. granata kalibra 82 mm, iz pravca Mirosavaca, Jablanice, Mrtvice, Koretaša, Lukavice, Brusnice, linije odbrane su bile duge i postojao je međuprostor između jedinica, nije bilo ni sredstava ni ljudstva da se to uveže, između prvog bataljona, zona gdje je komandovao K.N. zv. „L.“ sa drugom četom imala je spoj sa IV bataljonom, odnosno sa četom iz Brnjika, naselje Cvjetkovići bila im je nepopunjeni dio linije i sigurno interventni vod nije imao zadatak da ide u taj dio da, u to vrijeme nije bilo tu borbenih dejstava, znao bi to po komandnoj odgovornosti, jer je bio ... Opštinskog štaba Teritorijalne odbrane Čelić, ali o tome nije bio informisan, niti mu je bilo poznato da su imali naredbu da idu u Ciganluk.

Dalje u unakrsnom ispitu branioca navodi da je svaka jedinica u vrijeme borbenih dejstava sama sebi spremala hranu, tako da je interventni vod, kao što su i druge čete i druge jedinice su bili dužni da sebi nabave drva, jer nisu imali ni kapaciteta, ni sredstava da mogu rješavati drva za sve jedinice, i nije bilo neuobičajeno da komandiri rade poslove koji su niže rangirani trebali da rade, svi su radili tada sve u to vrijeme, nije bilo mogućnosti da se tada to rješava na drugi način, osim svako da radi sve što mu je potrebno.

Svjedok optužbe S.F. u direktnom ispitu tužiteljice navodi da je početkom rata 1992.godine živio u L. , radio je u ..., ko ..., ... za određeni dio teritorije, gdje je brinuo o bezbjednosti te teritorije i negdje u aprilu 1992.godine, formirana je SAO Majevice i Semberije, koja je prema depeši koju su dobili iz Sarajeva, bila MUP Srpske republike i nakon toga su se povukli u Čelić i milicija je tada pripadala

Teritorijalnoj odbrani i tada su formirali rezervni sastav milicije. Navodi da ih je u tom sastavu u aprilu 1992.godine bilo oko 60, 70 policajaca i bez obzira što su bili u Čeliću imali su u sastavu rezervnih policajaca Srba sa područja mjesnih zajednica naseljenih srpskim življem. Svjedok dalje navodi da tada nije bilo ratnih dejstava, stanje je bilo haotično, u Čeliću je bio neki krizni štab, most kod Brčkog je bio miniran, a Brčko je bilo u blizini, kroz Čelić iz pravca Lopara prema Brčkom je često prolazila tadašnja JNA. Neke paravojne formacije koje nisu imale uniforme vojske, dobrovoljci, i njihova milicija koja je već imala sasvim drugačije uniforme nego koje su svi nosili mi u mirnodobskim uslovima. U Čeliću je tada bio krizni štab i nije bilo vojske, osim rezervnog sastava policije. Za S.B. navodi da je nije lično poznao, susretali su se i znao je da živi u zaseoku C., u blizini mjesta B., nije mu poznato je li stalno živjela tu, ali zna da je ostala početkom rata i čuo je da su je ljudi u Brnjiku dobro prihvatili, što je ostala kada se srpsko stanovništvo povuklo iz tog područja. Dalje navodi da je bio zadužen za bezbjednost po naredbi M.J. koji je bio komandant Teritorijalne odbrane, i većinu poslova je obavljao sa državnom bezbjednosti i osnovni zadatak je bio prikupljanje informacija sa druge strane, od građana koji dolaze u razmjenama i od kog su mogli dobit informacije. Pošto je obavljao poslove koje je objasnio, imao je podatke za stradanje S.B., koje je bilo u oktobru koliko se sjeća, i o tome je saznao kad se vraćao iz Rahića, i u mjestu Vražići je bila pritvorska jedinica i jedan od vojnih policajaca mu je rekao da je K.N. zv. „L.“, ubio neku ženu S.B. iz B. i bio je u pritvoru. Nakon tog saznanja je upoznao s tim komandanta M.J., i on ga je uputio na ljude koji su u Brčkom bili sudije i tužioci prije rata, i prešli u Rahić, M.O. i A.M., sa kojima se prvo konsultovao i rekli su mu da zovne kriminalističkog tehničara T.O., da iz Doma zdravlja iz Vražića povedu ljekara i da izvrše uviđaj sa tim ljekarom koji je bio arapskog porijekla i ne zna mu ime. Iz Rahića su zajedno otišli na mjesto događaja, za koje im je rekao gdje se nalazi neko od policajaca iz pritvorske jedinice, da je zaseok Cvjetkovići- Ciganluk, ima jedna vikendica sa desne strane puta i da će vidjeti vojnu policiju koja tu obezbjeđuje lice mjesta. Navodi da su došli na lice mjesta, bio je sa desne strane vikendice vidio je da je ležala žena, S.B., na leđima i jasno je mogao da vidi da su joj grudi bile krvave. Pošto je dan nije bio posebno hladan, misli da nije imala puno odjeće na sebi. Dalje opisuje da je T.O. vršio pregled mjesta, a ljekar je radio svoj dio posla i pregledom, a on je zapisivao ono što je ljekar radio. Prije nego što su počeli da rade uviđaj, pregledali su lice mjesta na kojem su zatekli par vojnih policajaca koji su obezbjeđivali uže i šire lice mjesta, nije siguran odakle su ti policajci bili iz Tuzle ili Čelića i nije ih poznao, niko nije imao pristupa na to mjesto dok nisu došli da rade uviđaj, zatekli su odmah, pregledom i pronašli su dvije ili tri čaure od pištolja a pištolj ne zna da li je preuzeo kriminalistički tehničar T.O. ili je predat prije vojnoj policiji. Sjeća se da su sam tok uviđaja gledali građani, neki su je poznavali, a neki nisu. Pošto je bio ..., nakon što je prikupio neka saznanja, ne sjeća se tačno, ali je pisao možda zapisnik o uviđaju ili službenu zabilješku o pregledu lica mjesta, sva dokumenta, kopije koje je uopšte ikad radio, kao pripadnik Teritorijalne odbrane jedan dio je dostavljan u komandu. Sjeća se da su dan –dva nakon ovog događaja bili neprekidni napadi na Čelić, ljudi su bježali sa linija. Iz korpusa su imali vojne policije i došla su dva čovjeka koji su se predstavili da su iz tadašnjeg vojnog tužilaštva, sjeća se da se jedan zvao N. i oni su nešto obavljali, zna da je on razgovarao sa K.N. zv. „L.“, a zna da su i ti ljudi koji su im rekli da su tužioci razgovarali sa K.N. zv. „L.“ u Vražićima i sa A. koji je svjeočio, ne sjeća se da je o tim razgovorima uzimana izjava ili da je pravio službene zabilješke, zna samo da su prilikom uviđaja našli čahure dvije-tri od

pištolja, nisu našli ništa drugo, nije vidio nikakvu bombu, niti mu je bombu neko predao.

Na upit suda svjedok je naveo da je jedan dio dokumentacije koju je imao predao u komandu Teritorijalne odbrane, a drugi dio da je predao tim ljudima, tužiocima kako su se predstavili iz Vojnog tužilaštva, i ostao kod tvrdnje da je sa njima na uviđaju bio ljekar kojeg nije poznavao, nije bio H.I. iz H.. Kao i da je tačno da se prvo obratio ljudima u Rahiću, koje je poznavao da su bili sudije i tužiocu u Brčkom, sud nije bio formiran i praktično im se za konsultaciju obratio privatno, više nego službeno, i tačno je da se jedan iz Vojnog tužilaštva iz Tuzle zvao N.(H.N. i T.M.-poznati sudu).

U direktnom ispitu tužiteljice svjedok optužbe M.S., navodi da na početku rata živio sa porodicom u B. i radio kao ..., i u proljeće 1992.godine je mobilisan i bio vojno angažovan od stane Kriznog štaba ili Teritorijalne odbrane, a pored toga su mu za vojne potrebe mobilisali, dizel auto "Golf" i bila mu je obaveza da vozi, komandire u Kriznom štabu gdje treba, poslije mobilisan kao ..., da u slučaju ranjavanja vojske na liniji ih .... Za sigurnosnu situaciju u Čeliću prije početka rata, navodi da JNA tražila da predaju oružje i sam je predao jedan unikatni automat i sa tom predajom oružja je poslije sve i krenulo, ljudi su u panici bježali i napuštali Čelić i odlazili u Brnjik, u selo Vražiće, jer su mislili da su tamo sigurniji, žene i djeca. Pucnjava je počela već tada i sjeća se da je još radio kao konobar u Domu, da je neki Srbin pucao, od svoje kuće s brda po selu Brnjik u kojem je i on živio, da su ga opominjali da ne puca, pa su došli Ratkovljani iz Čelića, da opkole tih četiri-pet kuća u kojima su živjeli Srbi i nešto Roma, ostalo je bilo bošnjačko stanovništvo u Brnjiku. Sjeća se da je čovjek koji je pucao bio C.M.. Objašnjava dalje da su imali svoj punkt od Brnjika, oni (Srbi) svoj punkt od Lukavice odakle su ih granatirali, i iz Pipera su dolazile granate, a žene i djeca su bili u Vražićima, Srebreniku, Tuzli, kako ko gdje, jer su Srbi, tačnije vojska JNA, mogli niz cestu tenkovima da provale, tada je JNA učestvovala i ona je mogla selo zauzeti, zbog toga su žene i djeca napustili Čelić. U početku nisu pobjegli da se ne vrate, u više navrata su bježali i vraćali se kako se granatiranje smiri na sat-dva, ko je smio, ako nije, nije se ni vraćao. Na dalji upit tužiteljice navodi da je poznavao S.B., a poznavali su im se i roditelji, imala je vikendicu u kojoj je živjela, koja je od njegove kuće vazdušnom linijom bila udaljena 300 metara. Koliko zna tu je živjela sama, muž joj je nekud otišao, a kad je bilo puškaranje išla je kući kod njegovog oca, poslije je otišla u naselje M., i bila kod K.M.2. Poslije navodi da je sa ženama kad ni tu nije bilo sigurno, otišla u V. i bila kod nekog N.. U to vrijeme su počeli da se međusobno zarobljavaju ljudi, Srbi zarobe Muslimane, a Muslimani zarobe Srbe, civile ili vojsku. I S.B. je bila u pritvoru u Vražićima, tamo je bila pritvorska jedinica u nekoj privatnoj kući i išao joj je u posjetu kada je vozio komandira M.V., komadanta bataljona, koji je poginuo u ratu, želio je da je posjeti u pritvoru kada ga je dovezao i išao je zbog nje. Objasnio je da je pitao komadanta da mu dozvoli da je vidi, i po njegovoj dozvoli stražar mu je otvorio vrata i vidio je S.B., bila je tu još neka baba i dvoje djece. Navodi da mu se obradovala kad ga je vidjela, zvala ga je J. kako su ga zvali kao djeca i u razgovoru mu je rekla da je hladno, bili su u podrumu kuće, pričala mu je da joj djeca smetaju, galame, šejtanaju i da ako može da je izvadi iz zatvora. Svjedok navodi da je trebala da bude razmjena, a da je ona bila možda desetak dana pritvorena i on je, tri dana nakon posjete izveo. Dok je bila u pritvoru mu je govorila da bi pomagala, da bi za vojsku brala šljive da uzmu cigare i kada je otišao da je izvede navodi da je pitao gdje hoće da je odveze i

S.B. mu je rekla da hoće da je odveze kod K.M.1 i odvezao je S.B. njegovoj kući. Poslije je čuo da su K.M.1 i S.B. prešli u njenu vikendicu, posjećivao je nekoliko puta, oba puta kada joj je dovezio meso od svinja koje je vojska ubila, da ima da jede, ali je govorila da joj ne donosim puno, jer nema struje. Jednom kad je dolazio vidio je K.M.1 napolju, a nije ulazio u vikendicu, drugi put je bila S.B., i poslije joj je dolazio, nije viđao K.M.1 i ne zna je li bio tu, takođe ne zna je li S.B. imala kakvo oružje. Svjedok vezano za stradanje S.B., ne zna tačno kad je bilo samo je bio prisutan, jer je naišao i na cesti vidio narod od njih je i čuo da je S.B. poginula. Otišao je do njene vikendice i zatekao K.M.1 i sanduk koji je K.M.1 zakovao i pomogao je prenijeti sanduk do Romskog groblja niže S.B. vikendice, ali je morao otići prije nego su je pokopali. Svjedok navodi da je čuo razne priče vezano za njeno stradanje, ali lično nije ništa vidio i ne želi da govori o nečemu što nije sam vidio po pričama drugih.

Na upit suda svjedok je rekao da je od naroda čuo da je ubijena S.B., da se pogrešno izrazio da je čuo da je poginula, čuo je da govore da je ubijena. Ostao je pri iskazu da ne želi da pominje ime bilo koga da je S.B. ubio, jer nije lično vidio, da zna ko je to uradio rekao bi. Svjedok je objasnio da iako je volio S.B., iako su im porodice bile vezane od pradjedova da on ne zna ko je S.B. ubio i da zna da bi to rekao, i da bi najviše volio da je živa. Objasnio je i zašto se nije raspitivao ko je S.B. ubio, da se kao vozač saniteta smrti, ranjavanja nagledao i da to više u njegovu glavu nije moglo stati, šta se sve dešavalo.

U direktnom ispitu tižiteljice svjedok C.S. iskazuje da je početkom rata živio u B. sa porodicom i bavi se ..., i da se ništa nije dešavalo do napada 05.06.1992.godine, kada su napadnute kuće, tih pet gdje je živjelo srpsko stanovništvo, zna otprilike ljude koji si ih napali, nije niko od ljudi koji su svjedoci bio u napadu, nije ni taj (misli na K.N. zv „L.“) bio kad su napadnuti. Objasnio je da su došli i napali ih, da mu je otac poginuo, a da su njega ranili, i u bijegu prema Brnjiku su ga komšije Muslimani spasili, dva dječaka su ga nosila, bio je sa svima u dobrim odnosima i vratio se poslije, niko ga nije dirao ni tada, a ni sada u Brnjiku i u Čeliću. Za vrijeme rata opisuje da su mještani organizovali straže, da neko ne dođe sa strane, ali se mještani nisi bojali jedni drugih bili su civili iz sela Brnjik i Lukavica, nisu to bili punktovi samo civili koji su hodali selima, u Brnjiku je Muslimanima stražario. Poslije napada 05.06.1992.godine, nije ostao, a porodica mu je prije otišla u Brusnicu i pošto je bio ranjen otišao je kod strica V. , otišao je iz Brnjika uz pomoć Muslimana prema Lukavici gdje se liječio, jedan koji mu je pomogao je poginuo H.K., a drugi je živ i danas M.A.. Svjedok za svoju porodicu navodi da je imao dva brata i sestru S.B., koja je sa mužem živjela u M., ali su njih dvoje više boravili u vikendici u naselju „C.“ koje je bilo sa pet Romskih kuća stopedeset metara od škole u B., nije zaselak bio izolovan. S mužem S. S.B. je živjela tu do 05.juna 1992.godine. i tada je bio taj napad i njenog muža su natjerali da poginulog iz Lukavice u kolicima doveze preko minskih polja u Lukavicu i tamo je i ostao do kraja rata, jer mu se nisu dali vratiti. Za S.B. zna da je ostala, i on je bio u rodnom mjestu, zna da je sa muslimanskim ženama bježala iz Brnjika u Vražiće, to su mu pričali komšije kod kojih se sklanjala, K.M.2, bila je i kod K.M.1 i vraćala se u svoju vikendicu. Zna da nije bila ni u kakvoj vojsci, nije imala oružje, bojala se i petardu baciti, šta se desilo sa S.B. saznao je kada se vratio 1996.godine, iz priča, pričao mu je i K.M.1, rekao mu je da je ubijena, da je vođena neka istraga, da je sve snimljeno, da je vidio da je dolazila neka komisija, redovno šta ide za ubistvo, đe su čahure i da je bio uviđaj. Rekli su mu i znao je gdje je pokopana, poslije je jedan brat to prijavio u Banja Luku, pa je

izvršeno iskopavanje, tome su prisistvovali policija iz Čelića i Bijeljine, i onda je u Banja Luci gdje je prevežena vršena identifikacija, dali su krv i DNK-a je utvrdila da je to S.B. i nakon toga su je sahranili u Brusnici. Svjedok je vezano za imovinski zahtjev kao brat S.B. naveo da ga postavlja, a ako se predomisli da će odustati, a krivičnom gonjenju se pridružuje, ako je tako po zakonu.

Svjedok optužbe T.O. u direktnom ispitu tužiteljice navodi da je početkom 1992.godine živio u Č. sa porodicom i radio u ... i da su početkom ratnih dešavanja izmješteni u Stanicu rezervnog sastava Č. gdje je u startu bio ... S.S.1, kao početni angažman, jer se tad postupalo po ratnim planovima ili planovima za vanredne situacije, bili su smješteni u prostorije dom kulture prostorije zemljoradničke zadruge Čelić, kao rezervna stanica jer je podignut rezervni sastav policije koji je čitavo vrijeme bio na istom spisku. Poslije je uslijedio ultimatum od vojske JNA postavljen naselju Čelić da se bez sukoba preda oružje, da vojska uđe u Čelić, bili su to politički pregovori, Objasnio je da su dobijali depeše iz MUP-a, paralelno Srbi od pomoćnika M., kako će postupati Srpske stanice, a Bošnjaci drugom linijom depeše kako da se ponašaju u tim situacijama, da ako primijete da naselje treba da se preda i da uđe vojska, bili su dužni da sa dugim naoružanjem se jave na slobodnoj teritoriji prvoj Policijskoj stanici da se stave pod njihov angažman i tako je i uradio. Misli da je to bilo u maju 1992.godine, kada su se on i aktivni policajci iz Lopara, odlučili da postupe po depeši koju su dobili iz tadašnjeg Republičkog MUP-a iz Sarajeva, od Bošnjačkih kadrova da se moraju javljati u slobodne Policijske stanice, koje se oforme na slobodnoj teritoriji, ako u mjestu gdje se nalaze Srbi traže da predaju oružje i da uđe vojska tadašnja JNA. Dalje objašnjava da su kao stanica rezervnog sastava garantovali tom mjestu bezbjednost i radili policijski profesionalno na slobodnoj teritoriji i javili su se on, S.S.1, Š.M. u Policijsku stanicu u Gornji Rahić. Razlog što su otišli u Gornji Rahić je bila napetost u zraku, počeli su sukobi u Zvorniku, Bijeljini, dignut je 30.04.1992.godine most kod Brčkog, detonaciju su čuli svi stanovnici i shvatili su da tim pregovorima kupuju vrijeme, prvo su stavili srpske zastave na početku Čelića i dvije zastave na izlazu iz Čelića i bio im je signal da bi možda rukovodstvo u Čeliću prihvatilo predaju, pa su se povukli odatle za Gornji Rahić. Objasnio je da su imali svoje punktove na ulazu i izlazu Čelića, gdje su bile postavljene srpske zastave, sjeća se da nisu dozvolili prolazak jednom kamionu sa oružjem koji se kretao prema loparama ili Brčkom, da su ga vratili, jer su u Brčkom već počeli sukobi. Zna da kada je most srušen kod Brčkog da je stanovao kod Č.Dž., nisu tada bile formirane vojne formacije, bila je formirana Policijska stanica rezervnog sastava policije, u Rahić su otišli u drugoj polovini maja ili početkom juna 1992.godine. Dalje na upit tužiteljice navodi da nije poznao lično, a niti se sjeća da je čuo za S.B.. Povodom stradanja S.B. objasnio je da je bio u svojstvu kriminalističkog tehničara u odjeljenju kriminalističke policije u Rahiću, bio je na raspolaganju i tužilaštvu i vojnoj bezbjednosti, i da je stigla depeša tim policijskim stanicama da tri do pet kilometara ne bi smio ulaziti i vršiti uviđaj na toj udaljenosti od vatrene linije, ako je bilo opasno i da a intervencijama i uviđajima je moralo da ga prati dva do četiri policajca. Kada se desio taj događaj, pravilo je bilo da se obavjesti tužilaštvo i sud i sud obavještava šefa kriminalističke policije, tada je to bio F.N. i pošto je Policijska stanica funkcionisala, F.N. ga je poslao na lice mjesta. Kada je došao na lice mjesta nije zatekao ni sudiju ni tužioca i u tom slučaju uviđajem rukovodi inspektor, tako da je sa opremom sa kojom je raspolagao uradio uviđaj i sa njim je bio na uviđaju S.S.1 i doktor. Opisao je da on obrađuje lice mjesta, zatekao je poredane kladiće poredane u krug kao stolice, vikendica je bila dalje i ne zna kako je

izgledala. Na mjesto događaja su došli kolima sa vojnim policajcem, i ne sjeća se koliko je vikendica udaljena od puta, kada je došao zateko je taj sto i mrtvu žensku osobu, da leži s desne strane od stola. Svjedok navodi da u stvari zatiče osobu, ne zna ko je, mrtva žena krupnije građe, imala je na sebi suknju i ispod suknje pregaču u kojoj je bio grah koji je vjerovatno komila, ne sjeća se da je pored nje bila posuda, grah je bio u toj pregači-kecelji jedna količina graha. Vidio je da je imala povrede na grudima, vidio je krvave fleke, imao je fotoaparatus i sve je fotografisao, ali to je bila stara oprema. Lice mjesta je obezbjeđivala vojna policija, ali se ne sjeća njihovih imena. Uviđajem je rukovodio S.S.1, jer nije bilo sudije i tužioca, konstatovali su na licu mjesta leš i nekoliko pištoljskih čahura koje su pronađene, bile su ispred stola preko puta tijela. Ne sjeća se da su zatekli bombu, ne sjeća se da je vidio bombu na tom mjestu. Dok su vršili uviđaj čuo je da javno pričaju da je to izvršio K.N. zv. „L.“, osobe koje su vršile uviđaj inspektor je u razgovoru sa ljudima čuo da se to javno priča.

U unakrsnom ispitu branioca svjedok je potvrdio da je izvršio fotografisanje, ali da je fotodokumentacija nestala, u stvari da nije siguran da je fotodokumentacija uspjela, da ne može da se sjeti.

Na upit suda svjedok nije mogao da se sjeti koje srpske zastave su bile postavljene na ulazu i izlazu iz Čelića, da bi objasnio da ih nije ni vidio, jer ih je neko odmah skinuo čim su bile stavljene, ali je čuo da su bile postavljene. Potvrdio je da je saznanje o zastavama bilo razlog da odu u Rahić, oružje da se preda nije traženo da predaju policajci, nego je traženo da oružje predaju građani, to su tražili vojska JNA koja je bila u Loparama, potvrdio je u Čeliću atmosfera bila napeta, stalno su se čule detonacije, građani su pričali da su već počeli sukobi u Zvorniku i Bijeljini i detonacija u Brčkom je već proizvela sukob. Vratili su zbog toga i kamion sa oružjem koji je išao iz lopara da prođe kroz Čelić da ide u pomoć u borbama, ali su čuli da je kamion otišao preko Mirosavaca. Dalje na upit suda je rekao da je fotografisao, da fotografije nisu uspjele i nije ni sačinio fotodokumentaciju, skicu lica mjesta nisu tada ni pravili, nisu imali obrasce i nisu je imali čime uraditi. Vezano za položaj osobe koja je ležala izjasnio se da je ležala na leđima, ali možda je ležala i na boku, ali je vidio da ima krvi po grudnom košu, nije ležala potbuške, grah je imala u pregači, ali nije vidio i ne sjeća se da je bio rasut okolo. Objasnio je da mu je za sačinjavanje skice lica mjesta trebala pantljika za mjerenje, imao je samo neseker sa aparatom, jednu oštećenu garnituru brojeva (za markiranje) i par kreda, što mu je u Loparama dato da u Čelić ne dolazi C.Z., da može pribilježiti ako bi bila saobraćajka ili tako nešto. Naveo je da nije pravi zapisnik, da ne bi pravio skicu lica mjesta bez tačnog mjerenja, sa fiksnom tačkom i sa tačnim mjerama, a na opasku člana vijeća šta je i mogao očekivati kada se tako odnosio prema pribavljanju dokaza, podataka, tragova na licu mjesta, i da mu se čini da je unaprijed znao da sa time što su ponijeli na uviđaj neće ništa ni uraditi, svjedok je objasnio da je izašao sa onim što je imao, da je radio uviđaje koji su uspješni, ali da nisu imali opremu.

Branilac optuženog je stavio prigovor na način ispitivanja svjedoka od strane suda i da sudija ima u svakom trenutku pravo da postavi pitanje. Međutim, prema odredbama Zakona o krivičnom postupku postoje pitanja koja su dozvoljena i pitanja koja su nedozvoljena, da poštovani sudija pitanja koja je postavio su nedozvoljena odredbama Zakona o krivičnom postupku. Svjedok je kazao ono što zna i što mu je poznato a nije prihvatljivo da sudija spočitava svjedoku bilo šta. Svjedoka moraju poštovati svi. Prvi ga mora poštovati onaj inspektor koji ga je saslušavao,

tužilac koji mu postavlja pitanje, da ga mora poštovati branilac ali ga mora poštovati i sud.

Prigovor branioca sud je uvažio, i član vijeća je nastavio sa pitanjima svedoku, vezano za bitnost pantljike i svjedok je potvrdio da je ona bitna, ali da je on nije imao na uviđaju, u opremi koju je ponio i sa kojom je raspolagao. Sve filmove koje je uradio koji su uspjeli urađeni su, imao je laboratoriju i sve je složio u koverte i predato ju u MUP TK-a, film je uspio, ali nije napravio fotodokumentaciju, sve što je uradio i uspjelo sa filma je poslato službama i tužilaštvu.

Na glavnom pretresu održanom dana 19.11.2015 godine, konstatovano je da je u spis uložen zahtjev branioca optuženog advokata Rifata Konjića, koji je usmeno izložila advokat Zinaida Konjić-Kabil za izuzeće člana vijeća sudije Petra Radovanovića, pozivajući se na odredbu člana 39.stav 1.tačka f) ZKP F BIH, nakon izloženog zahtjeva, suđenje je u skladu sa odredbom člana 42. ZKP FBIH, prekinuto do odluke o zahtjevu branioca i zbog zakazanog operativnog zahvata optuženog zakazanog za 1.12.2015.godine i zbog dostavljenog podneska vještaka da ima slobodne termine 11-24.12.2015.godine, a optuženi K.N. zv. „L.“ je prema navodima braniteljice u tom periodu na zakazanom liječenju koje će trajati sa oporavkom dva mjeseca na klinici u V., i predložila je da sud uvaži zdravstvene probleme optuženog, da se glavni pretres zakaže za dva mjeseca. Sud je upoznat sa medicinskom dokumentacijom stanja zdravlja optuženog i potrebe odluke o zahtjevu za izuzeće člana vjeća zakazao glavni pretres za dan 24.02.2016.godine, koji je opozvan.

Rješenjem Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 012639 16 Kv od 15.03.2016.godine, odbačen je zahtjev za izuzeće sudije Petra Radovanovića.

Glavni pretres je nastavljen dana 07.03.2016.godine, u izmijenjenom sastavu i zbog protoka vremena u skladu sa odredbom člana 266, ZKP F BIH, glavni pretres je počeo iznova, na kojem su provjereni lični podaci optuženog, data mu upozorenja u skladu sa članom 274.ZKP F BIH, optužba je ostala kod optužnice i uvodnog izlaganja sa glavnog pretresa održanog dana 08.04.2015.godine i kod uvodnog izlaganja datog na tom glavnom pretresu ostali su branilac i optuženi i na saglasan prijedlog tužiteljice i branioca i optuženog uvršteni su provedeni dokazi optužbe kako iskazi saslušanih svjedoka na glavnom pretresu tako i materijalni dokazi optužbe uloženi na glavnom pretresu bez primjedbi. Glavni pretres održan 01.12.2016.godine tajdiđe je u skladu sa članom 266. ZKP F BIH počeo iznova i nastavljen je dokaznima optužbe i uvrštavanjem već provedenih dokaza optužbe.

Svjedok K.M.1 u direktnom ispitu tužiteljice navodi (prisutan je psiholog – svjedok ima ...) da je 1992.godine živio u B., sa sinom R.1, suprugom R.2 i snahom K. i bavili su se .... Objasnio je da su u Brnjiku i oko Brnjika u okolnim selima Vranići, Ratkovići, Čelić uglavnom su živjeli Muslimani, a živjeli su Srbi u Lukavici, Piperima, Lušnici i do 1992.godine živjeli su normalno. Odnosi među njima su se poremetili 05.06.1992.godine kada su Srbi zapucali iz Ciganluka, tu je bilo pet srpskih kuća u Brnjiku i jedno tri kuće Roma, pucalo se iz automatskog oružja, prepao se i krenuo prema Brnjiku, ali nije mogao jer su pucali i onda je krenuo u Ratkoviće i otišao bratu M. u Č.. Navodi da je kod brata u Č. prenoćio i vratio se sutradan u Brnjik, narod se uplašio i otišao u Vražiće, ali se većina vratila kad je i on došao u Brnjik. U toj pucnjavi je poginuo C.B. i ranjen je S.. Za sebe kaže da ga niko nije nigdje angažavao, sam je pomagao narodu bez razlike, pomoć u hrani, smještao ljude u kuće i onda je prešao u civilnu zaštitu. Svjedok navodi da S.B. poznaje od rođenja,

živjela je sa svojom porodicom dok se nije udala i do 1992.godine je živjela sa mužem S.S.2, dok nije odvuкао mrtvog B. i nije se više vratio, nije pobjegao nisu mu dali da se vrati. Za S.B. kaže da je ostala u Brnjiku, da je neće ubiti i da ne ide u vikendicu u Ciganluk koji je od centra Brnjika udaljen jedan kilometar. Ostala je u Brnjiku i bila je smještena u C.C. kuću, bili su rođaci, navodi da se i S.B. bojala pucnjave i tu je ostala dok je nisu otjerali u zatvor negdje oko 01.08.1992.godine. Zna da je bilo slobodno i da je on pratio i čuvao kad je išla u vikendicu povremeno, i da je prvo u vikendicu došla vojna policija po njega, ne zna jesu li bili iz Brnjika ili iz Čelića, pokupili su ga grubo i pješke otišli, onda su otišli po S.B. i kolima ih odvezli u zatvor u Vražiće. Zatvor je bio u privatnoj kući na raskrsnici Velina sela i Vražića i on je tu bio dvije noći, a S.B. je ostala nepun mjesec, poznavao je jednog vojnika u zatvoru Š.Z.-L., druge nije poznavao, bili su naoružani i obučeni kao policajci. Za S.B. kaže da je ostala sa njima (Muslimanima), bila u radnom vodu, brala lipu, oružje nije imala, bila je lošeg zdravlja. Dalje iskazuje da su jedno kod njega došli komadant korpusa K.Ž., njegov zamjenik L.M. i M.J., došli su mu u goste i u razgovoru K.Ž. ispričao za S.B., bio je sa njom u bližim odnosima, da su je pravu zdravu otjerali u zatvor. Po K.Ž. nalogu komadant M. je prenio ... J. (M.S.-J.-J.) da je odmah dovede i tražio je da je dovedu u njegovu vikendicu, jer je sigurnije da bude sa njim i njegovom porodicom, ali se ne sjeća koliko je živjela kod njega, negdje od 15 do 26.08.1992.godine. Dok su bili kod njega povremeno su išli u njenu vikendicu u Ciganluk, na 3-4 dana, u to vrijeme je povremeno bilo pucnjave. O događaju od 25.09.1992.godine ispričao je da je dobio naređenje da iz Vražića dovuče kazan, da se voda destilira za bolnicu i sa bratićevim traktorom je kazan dovučen, S.B. je sa konjskom zapregom odvezao kući –u vikendicu i tu je ostavio, ona je komila grah, a on je otišao da digne lijekove u Vržiće i kazan da dovuče, ostao je tamo dva-tri sata. Na putu za Vržiće sreo je komadanta M.V. i on ga pitao gdje je S.B., je li zdrava, pa mu je rekao da je noge bole, ali ima šta jesti i on joj je dao brašna, ulja deterdženta., uzeo je to sledovanje i produžio za Vržiće. Bratić je natovario kazan, a on je od doktor S. uzeo lijekove u Vržićima, samo da S.B. ne ide u masu da je neko ne povrijedi, daće joj on sve što treba i kad se vratio u Ciganluk našao je mrtvu nakon jedno tri sata od kada je otišao. Došao je na avliju pred vikendicu, ima malo zaobilaznog put i vidi čuvaju je dva vojnika imali su maskirna vojna odijela, nije ih poznavao, vidio je krv po betonu. Zna da ih je pitao, kad su mu se predstavili „ko je ubi“, samo su slegnuli ramenima. Došao je Dž.M. sa njim kolima, zvao ga je na rakiju, on je sa S.B. bio u zatvoru, bili su njih dvojica, vidio je da S.B. leži na leđima, a krv je vidio na lijevoj strani. Za Dž.M. kaže da je bez riječi, odmah pobjegao. Vidio je pored S.B. pletenu korpu, komila je grah i sjednica na jednom panju je bila prevrnutu, vidio je i tri čahure, ništa više i krv po betonu. Dalje navodi da je preko šuma otišao svojoj kući i kad je došao njegovu ženu je prije njega izvijestio neki K. da je S.B. ubijena i ona ga je otjerala. Nije znao ko je S.B. ubio, došao mu je kući komadant M. da odu do vikendice da je unesu u kuću, nije mu rekao ko je ubio, mislio je ubiće i njega, pitao ga je ko je ubi, rekao mu je da je ubio K.N. zv. „L.“, njegov sestrić, nije rekao ništa više. Kad su došli do njene vikendice M. on i ona dva vojnika su je unijeli sa dvorišta njene vikendice u sobu. U vikendici je prenoćila i sutradan joj je napravio sanduk, pa je došla vojska, komandir i sahranili su je čestito po običajima kako se sahranjuje u dnu njenog placa u cigansko groblje, na međi kraj groblja je sahranjena. Sa K.N. zv. „L.“ je lično razgovarao nakon tri-četiri dana došao je njemu kući, pitao ga je „zašto ubi ženu“ kaže nije, da ne zna šta se desilo i šta mu bi, o događaju nije imao šta razgovarat sa drugima, rat je uhvatio svoje, nije bilo ni nekih priča. K.N. zv. „L.“ mu

je sam rekao da je bio pritvaran nakon tog događaja, pričali su da je bio pritvoren jednu-dvije noći u komandi zatvora.

Na unakrsni upit branioca što su S.B. i on bili u zatvoru, svjedok je odgovorio da pita K.N. zv. „L.“, ali nakon upozorenja suda je naveo da su ga optužili da je izdajnik svog naroda, da je on (optuženi) bio komandir čete i trebo bi da zna da su S.B. osumnjičili da saraduje sa svojim, da su ih osumnjičili kao izdajnike.

Sud je na prijedlog branioca optuženog izdao naredbu da se izvrši neuropsihijatrijsko vještačenje optuženog K.N. zv. „L.“ po vještaku neuropsihijatru Kasimu Brigiću, koji je na glavnom pretresu po naredbi suda od 02.12.2016.godine, kao dokaz odbrane u direktnom ispitu branioca optuženog naveo da je sačinio nalaz dana 05.12.2016.godine, kod kojeg ostaje, na osnovu sudskog spisa, medicinske dokumentacije optuženog, kojeg je pregledao i izvršio psihijatrijski intrvju i da je K.N. zv. „L.“ anksiozno poremećena ličnost, da to nije bolest nego varijanta ličnosti. Vještak dalje navodi takve ličnosti imaju, strah od napuštanja s osjećajem bespomoćnosti, nekompetentnosti, pasivno udovoljavanje željama drugim, i slab odgovor na zahtjeve u svakodnevnom životu. Da je živeći u A. obolio je od šećerne bolesti sa teškim komplikacijama u vidu oštećenja krvnih sudova i nervnih završetaka neurovaskulopatija, da mu je zbog te bolesti “(...)“, zbog toga se pojavio osteomijelitis, upala koštanog sistema tih dijelova tijela, da ima i povišen krvni pritisak i psihičke smetnje koje imaju karakter prolazne depresivne epizode i simptome hronificiranog stanja posttraumatskog stresnog poremećaja. Bio je učesnik rata, hrabar i požrtvovan borac, dobrovoljac od perioda Patriotske lige. Doživio je niz katastrofičnih i visokostresnih stanja tokom rata, te su simptomi poprimili karakteristike PTSP-a, koji se karakteriše ponovnim preživljavanjem izrazito traumatičnih događaja udruženim sa simptomima povišenog uzbuđenja i izbjegavanja podražaja koje podsjećaju na traumu. Vještak navodi da na osnovu psihijatrijskog intervjuja i na osnovu kliničkog pregleda proističe da je optuženi anksiozno poremećena ličnost, koje nose u sebi nepomirljive unutrašnje konflikte i stalno su u sukobu što unutrašnje tenzije čini teško podnošljivim, pa zbog toga takve ličnosti, a i optuženi, relativno rano počinju konzumirati alkohol, koji je anksiolitik, kao sredstvo za smirenje i opuštanje. Objasnio je da ratno stanje svojim uticajima i izvorom strahova zbog vitalne ugroženosti je i situacija u kojoj takve ličnosti veoma snažno pribjegavaju alkoholu „anksiolitiku“, kao sredstvu ublažavanja straha. Za događaj navodi da se desio u početku ratnih sukoba, da je tada ljudski organizam u stanju krize i stresa, visoko anksiozan, pa i kod optuženog i da je u tom periodu svakodnevno konzumirao određenu količinu alkohola, jer je imao već usvojenu naviku pijenja alkohola. Vještak stanje svijesti i opis ponašanja optuženog u vrijeme izvršenja krivičnog djela govore da stanje pijanstva odgovara jednostavnom alkoholnom pijanstvu lakog stepena. Okolnosti u kojima se nalazio u tom trenutku, situacija je u kojoj je prethodno izvukao pištolj iza pojasa, bomba u rukama oštećene, struktura ličnosti, to je anksiozna ličnost sa generaliziranim stanjem krize rata u to vrijeme uz jednostavnu alkoholnu opijenost lakog stepena, imale su uticaja na reagovanje i ponašanje optuženog u vrijeme izvršenja krivičnog djela. Vještak u svom konačnom zaključku navodi da optuženi K.N. zv. „L.“ ne boluje od trajnog duševnog oboljenja, niti privremenog duševnog poremećaja, niti je maloumna osoba. Prisutni su simptomi anksioznog poremećaja ličnosti i sklon je povremenom pijenju alkohola, ali nema simptomi ovisnosti. Težak je tjelesni bolesnik sa visokim krvnim pritiskom i šećernom bolesti koja je komplikovana “(...)“ i dijela desnog stopala, sa

simptomima hroničnog PTSP. Optuženi je prilikom intervjua rekao da je tog kritičnog dana konzumirao alkohol, ali se nije osjećao pijanim. Pa u okolnostima u kojima je počinio krivično djelo, njegova sposobnost da shvati značaj djela i da upravlja svojim postupcima je smanjena, ali ne bitno.

U unakrsnom ispitu tužiteljice vještak je potvrdio da je svoj nalaz bazirao na medicinskoj dokumentaciji optuženog, da ona podrazumijeva podatke o njegovom liječenju u A., poslije rata oboljevanje od dijabetesa, "(...)", neurovaskularni poremećaji, odnosno tjelesno oboljenje, ništa vezano za psihičko liječenje i da bi to napisao u nalazu.

Na dodatni upit branioca vještak je naveo da je optuženi bio kod psihologa i branilac je na glavnom pretresu predao medicinsku dokumentaciju (prevedena sa engleskog jezika, od strane sudskog prevodioca) koji govore o psihičkom stanju PTSP, i o "(...)" i dijela druge noge.

U direktnom ispitu branioca svjedok C.S. navodi, da je tačno da je poslije glavnog pretresa razgovarao sa optuženim i njegovim braniocem i na upit branioca kakav je njegov stav u odnosu na krivično gonjenje optuženog (svjedok je oštećeni brat S.B.) naveo da prepušta sudu da presudi i uradi kako umije i zna, da to sud riješi. Tužiteljica nije imala pitanja za objašnjenje promjene stava oštećenog u pogledu krivičnog gonjenja optuženog, nego je samo iskazala konstataciju vezano za svjedočenje oštećenog.

Svjedok K.F. u direktnom ispitu branioca navodi, da je bio pripadnik Armije BiH i da je bio u vojnoj policiji od 15-25.05.1992.godine i da je sjedište vojne policije bilo na više mjesta, a kada se desio ovaj događaj bili su smješteni u kući J.A., komandir im je bio G.Dž., a pomoćnik M.M.. Dalje na upit branioca vezano za događaj kada je smrtno stradala S.B. svjedok navodi, da je toga dana u drugoj polovini avgust mjeseca 1992.godine, bio dežurni u vojnoj policiji došao K.N. zv. „L.“, donio je u ruci bombu, puškomitraljez i u dolasku je rekao "šta joj bi da baci bombu, ubio sam je" i da je u hodniku bio ... M.M. kojeg je pitao šta će sa njim (K.N. zv. „L.“) da mu je M.M. rekao da je Dž.G. ... na spratu da ga odvede .... Da je K.N. zv. „L.“ ostavio puškomitraljez, bombu i pištolj na sto, koje je pokupio i odnio kod G.Dž., poslije jedno 10-tak minuta K.N. zv. „L.“ se vratio, izašao je i otišao to je mogao da vidi i M.M. koji je bio u hodniku. Potvrdio je da je K.N. zv. „L.“ kada je došao svo oružje koje je imao predao i stavio na sto, bombu, pištolj i puškomitraljez i da se tako predao, a kuda je otišao i šta je bilo sa njim poslije nije mu poznato.

Na upit suda svjedok na dolasku osim što je rekao da ne zna šta joj bi da baci bombu na njega i da je ubio, nije ništa više rekao, a niti ga je on pitao koga je ubio.

Svjedok odbrane M.M. u direktnom ispitu branioca navodi da je bio pripadnik Armije BiH od 01.05.1992.godine, u Č. kao ... Teritorijalne odbrane, i bio ... G.Dž.. Za optuženog navodi da ga poznaje, da je bio u tom periodu ..., potvrdio je da zna za događaj, kada je smrtno stradala S.B., da je to bilo krajem avgusta, a moguće i početkom septembra 1992.godine, u periodu ofanzivnih dejstava, i kako je bio ..., njegova jedinica je bila stalno na borbenim zadacima. Taj dan je bio dežurni čete K.F., a bili su smješteni u kući J.A. i na ulazu odmah do vrata, je bio sto i stolica i tu je bio dežurni i tada se nalazio pored njega, jer se jedna jedinica vraćala na liniju i u

međuvremenu je došao K.N. zv. „L.“. Iskazuje da je otvorio vrata, vidjelo se da je rastrešen, nije znao zbog čega, predavao je pušku, M-72 puškomitraljez, pištolj „Zastavin“ 7,65 i jednu bombu i čuo je da je rekao“ ne znam šta mi bi pa baci bombu na mene ubio sam ženu“. Dalje objašnjava da tada nije znao koja je žena, S.B. inače nije ni poznavao, i rekao je dežurnom K.F. da K.N. zv. „L.“ odvede kod komandira čete i on ga je odveo i vjerovatno je tu ispitan. Pošto je ubrzo otišao sa jedinicom, naveče oko deset sati je sa ... G.DŽ. razgovarao i on mu je rekao da je K.N. zv. „L.“ ispričao da je ubio ženu i G.DŽ. mu je rekao da je ubijena žena S.B.. Ne zna tačno šta se dalje dešavalo sa K.N. zv. „L.“, pošto je do 1993. godine bio u ofanzivnim dejstvima, misli da je urađen uviđaj, da je policija išla, ali nije siguran, ubrzo je otišao odatle, bio prekomandovan.

U završnom izlaganju tužiteljica je navela da optužba nakon izvedenih dokaza, na glavnom pretresu dokazla da je optuženi K.N. zv. „L.“, kao ... – prvog bataljona u sastavu Opštinskog štaba teritorijalne odbrane u Čeliću, počinio krivično djelo - ratni zločin protiv civilnog stanovništva - iz člana 142 stav 1. preuzetog KZ SFRJ, koje mu se optužnicom stavlja na teret. Da na osnovu iskaza svjedoka i materijalnih dokaza optužbe, tužitelj dokazao da je optuženi počinio krivično djelo u vrijeme kada je, u Bosni i Hercegovini postojao oružani sukob između pripadnika Armije RBiH i vojske Srpske republike Bosne i Hercegovine, da je poduzimao radnje protivne temeljnim principima međunarodnog prava, i to člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske Konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949. godine i člana 4. stav 1. i 2. tačka a) Dopunskog protokola II uz Ženevsku konvenciju od 12.08.1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba, počinjene su u vrijeme oružanog sukoba u BiH, koji je postojao na području, mjesta Brnjik, zaseok Ciganluk, općina Čelić, gdje se događaj desio. Dalje je navela da je postojanje oružanog sukoba u vrijeme kada je optuženi počinio krivično djelo utvrđeno, iz Odluke o proglašenju neposredne ratne opasnosti od 09.04.1992. godine i Odluke o proglašenju ratnog stanja, koje je donijelo Predsjedništvo Republike BiH od 20. juna 1992. godine, te na osnovu iskaza svjedoka optužbe koji potvrđuju postojanje oružanog sukoba u vrijeme izvršenja krivičnog djela. Pored toga da je dokazana veza između počinjenog djela optuženog i oružanog sukoba, jer je optuženi imao status pripadnika Armije R BiH, bio je ... čete, prvog bataljona Općinskog štaba teritorijalne odbrane u Čeliću, koji je dokazan izvodima iz matične knjige vojnih obveznika (Vob. 1., Vob. 2. i Vob. 3), kao i izjavama optuženog i iskazima svjedoka optužbe; da je formiran interventni vod, da je optuženi bio ... tog voda, naoružan puškomitraljezom i pištoljem i da je bio u šarenoj maskirnoj uniformi. Smatra da je temeljem navedenih dokaza, dokazano da je između radnji optuženog koje mu se stavljaju na teret, a koje je počinio prema civilnom licu S.B. i oružanog sukoba u BiH, postojala veza, odnosno neksus. To proizlazi iz činjenice da je optuženi K.N. zv. „L.“ radnje za koje se tereti, preduzeo u svojstvu vojnika, pripadnika Armije RBiH, u okolnostima oružanog sukoba između pripadnika te vojske i vojske Srpske republike BiH, što je omogućilo da isti pod ovakvim posebnim uslovima, sa posebnim svojstvom vojnika, počinu radnju koja mu se stavljaju na teret. Dalje navodi su u kritično vrijeme vođena borbena dejstva na području općine Čelić, odnosno u mjestu Brnjik, zaseok Ciganluk, potvrđuju iskazi svjedoka na glavnom pretresu i to: M.A., M.J., S.S.1, M.S., C.S., T.O., Š.M., Š.Z. i K.M.1, koji su saglasno iskazali da su borbena dejstva od strane oružanih formacija vojske Srpske Republike BiH, počela na području općine Čelić u mjesecu maju i junu 1992. godine. Nadalje, činjenica da optuženi K.N. zv. „L.“ i oštećena S.B. pripadaju različitim etničkim skupinama, status optuženog K.N. zv.

„L.“ i stanje oružanog sukoba na području općine Čelić u znatnoj mjeri su uticali na sposobnost i odluku optuženog K.N. zv. „L.“ da počini navedeno krivično djelo. Smatra da je tokom glavnog pretresa dokazano da je S.B. bila civilno lice nije pripadala ni jednoj vojnoj formaciji, da nije neposredno učestvovala u neprijateljstvima, bila je nenaoružana i u civilnoj odjeći, pa je stoga uživala zaštitu u skladu sa odredbom člana 3 stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949 godine i člana 4. stav 1. i 2. tačka a) Dopunskog protokola uz navedenu Konvenciju o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba. Da je optužba dokazala da je S.B. bila civilno lice, navodi da dokazano i iskazima svjedoka M.A., M.J., S.F., M.S., C.S., T.O., Š.Z., Š.M. i K.M.1, koji su izjavili, da je oštećena S.B., mještanka općine Č., da je u kritično vrijeme živjela sama u kući u mjestu B., zaseok „C.“, da se bavila ..., da nije učestvovala ni u kakvim borbenim dejstvima, niti je imala naoružanje, što je potvrdio iskaz svjedoka C.S., brata oštećene S.B., da S.B. „nije smjela ni petardu baciti, a kamoli da puca iz vatrenog naoružanja“, pa iskaz svjedoka nedvosmisleno potvrđuje da se radi o civilnom licu i da nije posjedovala oružje. Nadalje, da je riječ o civilnoj osobi proizlazi i iz činjenice da je na licu mjesta gdje je izvršeno ubistvo, zatečena oštećena S.B. u civilnoj odjeći, da je na sebi imala suknju i bluzu, a preko suknje je bila svezana kecelja, te se kraj nje nalazio grah koji je komila. Tužiteljica u konačnom zaključuje da smatra da iz dokaza provedenih na glavnom pretresu optuženi K.N. zv. „L.“ je identifikovan kao počinitelj krivičnog djela koje mu se stavlja na teret optužnicom, a to je da je počinio ubistvo civilnog lica S.B. u vrijeme i na način kako je to opisano u dispozitivu optužnice; te da je dokazano da je optuženi svjesno i voljno učestvovao u ubistvu civilnog lica srpske nacionalnosti, što proizlazi iz načina i okolnosti izvršenja krivičnog djela, kao i posljedice koja je proistekla, a to je smrt S.B.. U završnom izlaganju tužiteljica je detaljno izvršila analizu iskaza svjedoka M.A. koji je 25.09.1992.godine, bio sa optuženim kada su otišli u naselje Ciganluk po drva i kada je K.N. zv. „L.“ u povratku za Brnjik, zaustavio kamion da kako je rekao nešto pogleda i da je vidio da se uputio prema kući, poslije je čuo dva-tri pucnja, kada je i sam krenuo u pravcu u kojem je otišao optuženi. Svjedok je čuo glas K.N. zv. „L.“ i psovku i vidio ga da u jednoj ruci drži bombu a u drugoj pištolj i vidio pored njega tijelo ženske osobe na zemlji, za koju je zaključio da je mrtva i sam optuženi mu je taj dan rekao da je dao izjavu u policiji u vezi ubistva S.B.. I da su ovaj iskaz potvrdili M.J. i T.O. koji su vršili uviđaj na licu mjesta i utvrdili na osnovu saznanja koja su dobili na licu mjesta da je ženska osoba ubijena iz pištolja od strane optuženog K.N. zv. „L.“, M. je i sam optuženi kada mu je uzimao izjavu priznao da je ubio S.B., jer je htjela na njega baciti bombu. Naveo je da kada su radili uviđaj na licu mjesta nisu našli bombu, a da je nisu našli ni policajci koji su obezbjeđivali lice mjesta. Tužiteljica je kroz analizu iskaza svjedoka M.A., te svjedoka odbrane M.M. i K.F. izvela zaključak da ni jedan dokaz ne potvrđuje navod optuženog da je S.B. na njega bacila bombu i da je zbog toga ubio, jer bomba nije nađena prilikom uviđaja, pa navodi da nije isključeno da je K.N. zv. „L.“ bombu prilikom predaje ponio, kako bi mogao tvrditi da je bombu na njega bacila S.B.. Tužiteljica dalje navodi da S.B. nije imala razloga da se boji i brani, jer je poznavala optuženog i njegovog dajdžu M., pronađena je da je bila u sjedećem položaju i komila grah u posudu koja je nađena pored nje, da je bila domaćica i radila uobičajenu stvar komila grah, što je potvrdio svjedok Š.Z. da je nakon što je došao na lice mjesta zatekao S.B. da leži na zemlji i da je pored nje bio čaršaf u koji je komila grah. Svjedoci Š.Z. i Š.M. saglasno su potvrdili da je poslije ubistva S.B. K.N. zv. „L.“ bio u pritvoru. Tužiteljica je detaljno analizirala svjedočenje K.M.1 koji je bio na licu mjesta neposredno nakon ubistva S.B., jer je u dolasku vidio K.N. zv. „L.“ da odlazi

kamionom, vidio je mrtvo S.B. tijelo i krv na grudima i da je vidi tri čahure od pištoljske municije, a M.V. mu je uveče rekao da koliko zna da je S.B. ubio K.N. zv. „L.“ i smatra da je nesporno da je optuženi K.N. zv. „L.“, lišio života civilno lice S.B..

Vještak sudske medicine, Željko Karan koji je vršio sudsko-medicinsku obradu skeletnih ostataka, DNK analizom je nesporno utvrđen identitet postmortalnih ostataka, da se radi o oštećenoj S.B. i da su članovi porodice potpisali identifikacioni zapisnik i preuzeli posmrtnu ostatke oštećene S.B..

Osporila je dokaz odbrane koji se odnosi na obavljeno vještačenje na prijedlog odbrane po naredbi suda po vještaku neuropsihijatru Kasimu Brigiću, jer je vještak intervju sa optuženim obavio sa velike vremenske distance u odnosu na vrijeme izvršenja krivičnog djela i da je jednim djelom zasnovan na podacima koje je sam optuženi ispričao vještaku. Za svjedoke odbrane je navela da svjedoci M.M. i K.F. su saglasno izjavili da je optuženi K.N. zv. „L.“ prilikom prijavljivanja zbog ubistva S.B. predao ovlaštenim službenim osobama pištolj, puškomitraljez i jednu bombu, kojom prilikom je rekao „šta joj bi da baci bombu, ubio sam je“ te da ovi svjedoci nemaju neposredna saznanja o događaju, govorili su o posrednim saznanjima o događaju, i po mišljenju optužbe su takvim svojim iskazima pokazali stav i želju da umanje krivicu optuženog K.N. zv. „L.“, međutim isti nisu umanjili vrijednost iskaza svjedoka optužbe. Prijedlog optužbe, na kraju završnog izlaganja obzirom da smatra da je dokazano da je optuženi počinio krivično djelo – ratni zločin protiv civilnog stanovništva- iz člana 142 KZ SFRJ, da se optuženi K.N. zv. „L.“ oglasi krivim i da mu se, shodno odredbama Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Bosne i Hercegovine, koji zakona je bio na snazi i u primjeni u vrijeme izvršenja krivičnog djela, ocjenom svih konkretnih okolnosti krivičnog djela, izrekne zakonom propisana kazna zatvora.

U završnom izlaganju branilac optuženog je naveo da odbrana ne osporava da je smrtno stradala S.B., stradala od hitaca metaka koje je prema njoj uputio optuženi K.N. zv. „L.“, da to niko nije ni osporio, ujedno izražavaju žaljenje što se događaj desio u kojem je smrtno stradala S.B.. Odbrana ne osporava, da je postojao oružani sukob, ni da se događaj desio u vrijeme oružanog sukoba, ne osporavaju da je proglašeno ratno stanje niti osporavaju da je optuženi bio pripadnik Armije R BiH, kao što ne osporavaju da je S.B. bila civil. Odbrana prihvata i ne osporava da je vrijeme koje je navedeno u optužnici, vrijeme kada se događaj desio, septembar 1992.godine i da su na području opštine Čelić, i Brnjika vođena borbena dejstva i bilo stanje oružanog sukoba. Optužba tvrdi da je to stanje oružanog sukoba na području Čelića u znatnoj mjeri uticalo na sposobnost i odluku K.N. zv. „L.“ da počinio krivično djelo, a odbrana smatra da učini radnju navedenu u optužnici. Odbrana ne osporava činjenice koje su nesporne i koje niko ne može drugačije da tvrdi, ali kada je sam događaj u pitanju, odbrana tvrdi kao i optužba da je svjedok optužbe potvrdio da je dolaskom na lice mjesta vidio da K.N. zv. „L.“ u jednoj ruci drži bombu, a u drugoj pištolj. Navodi dalje da je to svjedok optužbe, da uvođenje ove bombe nije uvela odbrana, nego optužba sa svojim svjedokom, koji je prvi došao na lice mjesta i optužba nema nijedan dokaz da je bilo drugačije, nego što tvrdi svjedok optužbe M.A., i smatra da nije prihvatljiva tvrdnja optužbe da je optuženi prilikom izlaska iz kamiona, pored pištolja ponio i bombu, a da je nakon ubistva S.B. tvrdio da je ona bacila bombu, za takvu tvrdnju nema dokaza. Pored toga da svjedok optužbe koji je sa optuženim bio u kamionu tu činjenicu nije potvrdio, da je taj svjedok optužbe svjedočio da je poslije događaja i pucanja u rukama optuženog bila bomba i pištolj,

kako i optuženi tvrdi. Branilac dalje navodi da je za odbranu bitna ova činjenica, jer ovaj iskaz su potvrdili svjedoci odbrane, da kada se optuženi pojavio u komandnom mjestu policije da je sa ostalim oružjem koje je dužio prema iskazima ovih svjedoka, bila i bomba koju optuženi nije dužio. Branilac je osporio analizu optužbe da S.B. nije imala nikakav motiv da baci bombu prema optuženom, da kako to optužba predstavlja jedna žena sjedi i komi grah, nikom ne smeta, onda odbrana tvrdi da ni optuženi nije imao nikakav motiv da izađe iz kamiona uzme pištolj i ubije ženu koja ništa bogu nije zgriješila. Slijedom navedenog branilac zaključuje da ako S.B. nije imala motiv da baci bombu prema optuženom, a da inače nije sporno da je optuženi bio hrabar borac kako su svjedočili svjedoci, ponajbolji na tom ratištu i znao je protiv koga se bori, smatra da se on nije borio protiv S.B. žene koja komi grah, pa odbrana tvrdi da optuženi nije imao nikakav motiv da izađe i bez ikakvog razloga uzme pištolj i ubije S.B.. Iako navodi da medicinska dokumentacija i izvršena ekshumacija nije dala odgovore koje je povrede S.B. zadobila, odbrana ne dovodi u sumnju da je S.B. stradala od nečeg drugog. Da svi podaci i sam optuženi je ispričao kako se desilo, da je ona iz njegovog pištolja i od njegovih metaka stradala, odbrana to ne osporava. Vezano za navode optužbe za dokaz odbrane nalaz vještaka neuropsihijatra, da vještačenje obavljeno sa velike vrememenske distance, navodi da se vještačenje nije moglo obaviti drugačije, i tvrdnje optužbe da je vještačenje zasnovano jednim dijelom na onome što je vještaku kazao optuženi. Branilac navodi da su svi nalazi ovih vještaka, neuropsihijatara koji utvrđuju uračunljivost, psihičko stanje su zasnovani na onome što optuženi kaže, a onda i na ostaloj dokumentaciji, koja je prevedena navedene su povrede i bolesti od kojih optuženi nesporno boluje, da mu je "(...)", da je vještak nesporno naveo da optuženi ima hronični PTSP-i, da to nije sporno kada se radi o zdravstvenoj situaciji optuženg, smatra da je pravilno urađeno i što je izvršeno traženo vještačenje odbrane po naredbi suda i da se ova vještačenja provode u ovakvim predmetima, kako je to i tužiteljica navela. U daljim navodima završnog izlaganja branilac je naveo da smatra da iskaze svjedoka odbrane M.M. i K.F., treba cijeliti u kontekstu svjedočenja svjedoka optužbe M.A. koji je bio prvi koji je došao i vidio bombu, o kojoj su svjedočili i M. i K.F. da je optuženi kada je došao u policiju, da kaže šta se desilo donio pištolj, puškomitraljez i jednu bombu, da je tada rekao „Šta joj bi da baca bombu, ubio sam je“ pa odbrana smatra da bomba koja se čitavo vrijeme spominje, je ova bomba koju je optuženi donio sa sobom. Branilac navodi da uzimajući analizu dokaza optužbe i odbrane, odbrana smatra da se događaj desio tako da je oštećena nažalost tu bombom, a svjedoci su tokom postupka naveli da su po tim kućama prilikom pretresa našli naoružanje i u ratu imat bombu, pa i danas imat bombu, i nije nikakva mudrost i svi znamo da tog oružja ima viška, a u to vrijeme bombi i svog naoružanja, koje je pretresom objekata nađeno u svakom objektu. Branilac ne osporava da oštećena očigledno nije vična, da upotrebljava oružje, da je bacila tu bombu, što je izazvalo trenutnu reakciju optuženog u vidu pucanja iz pištolja u nju i nanošenja povreda, koje su nažalost bile smrtonosne. Zbog svega odbrana smatra da je optuženi vidjevši šta se događa, shvatio da je nažalost preduzet napad takav kakav jest, da je on stvaran u njegovoj percepciji, u njegovoj glavi, jer bomba je bomba, da li će ona eksplodirati ili neće, tek na kraju se vidjelo da nije i da se tu radi o putativnoj nužnoj odbrani koju je u ovom slučaju nužno primijenit i da je ovo jedan od dobrih ili klasičnih primjera gdje se može primijeniti ovaj institut koji postoji, koji se relativno rijetko primjenjuje, a rijetko se steknu uslovi za njegovu primjenu, a odbrana smatra da su se u ovom slučaju ti uslovi stekli. U konačnom odbrana iz navedenih razloga predlaže, što proizilazi prvo iz dokaza optužbe, a potom i iz dokaza odbrane da sud optuženog iz navedenih razloga oslobodi od optužbe.

Branilac dalje predlaže da ako sud nađe da se u radnjama optuženog stiču elementi krivičnog djela za koje ga je nužno proglasiti krivim, odbrana u tom slučaju ukazuje na okolnosti da se radi o neosuđivanom licu, porodičnom licu, licu koje je lošeg zdravstvenog stanja dokazano kroz medicinsku dokumentaciju u vidu teškog oblika šećerne bolesti i “(...)“, te “(...)“, nije isključeno da je šećerna bolest je moguće rezultat svega što se dešavalo, nije neko drugi kriv, odbrana prihvata da je optuženi kriv što se sve desilo. Ali sve to utiče na njegovo zdravstveno stanje, jer i u toku suđenja je išao da da bi mu “(...)“. Branilac navodi i psihičko stanje optuženog sa smanjenom uračunljivošću onako kako je vještak kazao, zbog PTSP i zbog ostalih bolesti je isto tako okolnost koju valja cijeniti, a i tužilaštvo prihvata da je tačno, možda bolje nego vještak, da su u kritično vrijeme vođena borbena dejstva bilo i stanje oružanog sukoba na području opštine Čelić u znatnoj mjeri su uticali na sposobnost i odluku optuženog K.N. zv. „L.“ da počini krivično djelo. Branilac dalje navodi da ako tako tvrdi tužilaštvo, onda sud ne može to ne prihvatiti, da su optužba i odbrana suprotne stranke, da ako tužilaštvo tvrdi da to što je optuženi bio borac i što su bile takve borbe, uticalo na njegovu psihu, onda i odbrana smatra da je to tako, a vještak je to čak relativno blaže napisao u svom nalazu. Dalje navodi da treba cijeniti ponašanje optuženog poslije izvršenog djela, optuženi je najprostije rečeno, u čitavom ovom postupku učestvovao na način onako kako je to odredio ovaj sud i danas je došao na ovo suđenje, kako je to odredio sud, znači nije ni na kakav način pokušao da izbjegne ovo suđenje, došao, prijavio se i učestvovao u čitavom ovom postupku i ovo je slučaj kad se može govoriti o korektnom ponašanju optuženog na sudu, ovako ponašanje kad čovjek iz te udaljenosti dolazi najredovnije moguće, nije nikad izostao, govori upravo o njegovoj korektnosti. I na kraju da je apsolutno u čitavoj stvari bitno da je oštećeni C.S. ponovo saslušan, i da je kazao da odluku o krivičnom gonjenju, odluku o krivičnopravnoj sankciji ostavlja na ocjenu sudu. Smatra da su sve okolnosti takve okolnosti koje opravdano ukazuju da bi se i sa maksimalno ublaženom kaznom u odnosu na najnižu predviđenu zakonom kaznu, ostvarila svrha kažnjavanja predviđena zakonom.

Krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, glasi: „ko kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije, naredi da se prema civilnom stanovništvu vrše ubistva, mučenja, nečovječna postupanja, biološki eksperimenti, nanošenje velikih patnji tjelesnog integriteta ili zdravlja, raseljavanje ili preseljavanje ili prisilno odnarnodnjavanje, prevođenje na drugu vjeru, prisiljavanje na prostituciju ili silovanje, primjenjivanje mjera zastrašivanja i terora, uzimanje talaca, kolektivno kažnjavanje, protivzakonito odvođenje u koncentracione logore i druga protivzakonita zatvaranja, lišavanje prava na pravilno i nepristrasno suđenje, prisiljavanje na službu u oružanim snagama neprijateljske sile ili u njenoj obavještajnoj službi ili administraciji, prisiljavanje na prinudni rad, izgladnjavanje stanovništva, konfiskovanje imovine, pljačkanje imovine stanovništva, protivzakonito i smovoljno iništavanje ili prisvajanje u velikim razmjerama imovine koje nije opravdano vojnim potrebama, uzimanje nezakonito i nesrazmjerno velike kontribucije i rekvizicije, smanjenje vrijednosti domaćeg novca ili protivzakonito izdavanje novca ili ko izvrši neko od navedenih djela – kaznit će se zatvorom od najmanje pet godina.

Ženevska konvencija o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949. godine određuje ponašanje zaraćenih snaga u oružanom sukobu i predstavlja jednu od temeljnih konvencija međunarodnog humanitarnog prava.

Članom 3. stav 1. tačka a. Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata, zabranjeno je prema civilnim osobama vršiti ubistva, osakaćenja, nanošenje povreda životu i tjelesnom integritetu, zabranjeno je okrutno ponašanje i mučenje - član 3. odnosi se na sukob koji nema međunarodni karakter.

Članom 147. Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata, glasi: „teška kršenja Ženevske konvencije obuhvataju hotimično ubistvo, mučenje ili nečovječno postupanje, biološke opite, namjerno uzrokovanje velikih patnji ili nanošenje ozbiljnih povreda tijelu ili zdravlju, nezakonita progonstva i preseljenja, protivzakonita zatvaranja, prisiljavanje zaštićene osobe da služi u oružanim snagama naprijateljske sile ili njezino lišavanje prava da joj se propisno i nepropisno sudi u skladu sa odredbama Konvencije, uzimanje talaca, uništavanje i prisvajanje imovine koje nije opravdano vojnim potrebama i koje se vrše u velikom opsegu na nedopušten i samovoljan način.

Analizirajući, kako tužilačku, tako i dokaznu građu odbrane, ovaj sud je zaključio da je tužilaštvo van razumne sumnje dokazalo izvršenje krivičnog djela od strane optuženog K.N. zv. „L.“.

Kao prvo tužilaštvo je dokazalo da je optuženi K.N. zv. „L.“ krivično-pravne radnje koje mu se optužnicom stavljaju na teret počinio za vrijeme oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini između vojske Srpske Republike Bosne i Hercegovine i Teritorijalne odbrane Republike Bosne i Hercegovine, koju tvrdnju kao dokazanu odbrana ne osporava,

Drugo, dokazano je da krivično-pravne radnje za koje se tereti optuženi K.N. zv. „L.“, predstavljaju teške povrede Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12. augusta 1949. godine i to člana 3. stav a) navedene konvencije, člana 4. stav 1. i 2. tačka a) Dopunskog protokola II uz Ženevsku konvenciju od 12.08.1949. godine, o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba. Naime, oštećena S.B. iz ovog krivično-pravnog događaja bila je civil i osoba zaštićena Ženevskom konvencijom o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12. augusta 1949. godine. Odbrana nije osporila dokazanu tvrdnju optužbe da je S.B. bila civil.

Nadalje dokazano je da je optuženi K.N. zv. „L.“ počinio predmetno krivično djelo u statusu pripadnika Armije R BiH, u svojstvu ... – prvog bataljona u sastavu Opštinskog štaba teritorijalne odbrane u Čeliću, koju činjenicu je optužba dokazala izvodima iz matične knjige vojnih obveznika, izjavama optuženog i izjavama svjedoka optužbe, a samim time optužba je dokazala i vezu između krivičnog djela optuženog i postojanje oružanog sukoba, te da radnja nije bila opravdana vojnom nuždom. Svjedoci optužbe su u iskazima potvrdili činjenicu koju je optužba dokazala, a odbrana nije osporavala da je formiran interventni vod, u kojem su se nalazili mještani Čelića i okonih sela i da je optuženi K.N. zv. „L.“ bio komandir voda, kao i da je bio odjeven u šarenu maskirnu uniformu i bio naoružan pištoljem i puškomitraljezom.

Tužilaštvo je tokom postupka izvelo dokaze iz kojih nesumnjivo proizilazi, da je i prije 20. juna 1992. godine na teritoriji općine Čelić, i području mjesta Brnjik zaseok Ciganluk, gdje je optuženi poduzeo radnje koje su mu stavljene na teret optužnicom,

koje ni odbrana ne osporava da ih je optuženi K.N. zv. „L.“ počinio, postojao oružani sukob između pripadnika TO R BiH i Vojske Srpske Republike Bosne i Hercegovine.

Naime da je ova činjenica dokazana potvrdili su saslušani svjedoci optužbe i odbrane, da je oružani sukob između pripadnika TO R BiH i Vojske Srpske Republike BiH izbio prije 20. juna 1992. godine, da su vođena borbena dejstva na području općine Čelić, zatim u mjestu Brnjik i zaseoku Ciganluk i to svjedoci saslušani na glavnom pretresu M.A., M.J., S.S.1, M.S., C.S., T.O., Š.M. i K.M.1 koji su saglasno svjedočili da su borbena dejstva oružanih snaga formacija vojske Republike Srpske, počela na području općine Čelić u mjesecu maju i junu 1992.godine. Pored dokazane činjenice stanja oružanog sukoba na području općine Čelić i nesporne činjenice da su optuženi K.N. zv. „L.“ i oštećena S.B. pripadali različitim etničkim skupinama, koje su bile u oružanom sukobu i status optuženog K.N. zv. „L.“, kao pripadnika interventnog voda u statusu komandira druge čete u sastavu Opštinskog štaba teritorijalne odbrane u Čeliću, su uticali na sposobnost optuženog K.N. zv. „L.“ da donese odluku da počinu krivično djelo, prema civilu iz suprotstavljene etničke grupe sa kojom je i postojao oružani sukob.

Pored toga faktori za ocjenu veze (nexusa) djela sa oružanim sukobom uključuju status izvršioca, nesporno dokazano optuženi je borac i smrtno stradala S.B. ima status žrtve člana suprostavljene grupacije, civil ... nacionalnosti, što je činjenica koja govori o postojanju naxusa između postojećeg oružanog sukoba i zabranjenog djela koje je dokazano počinio optuženi.

Naime i odbrana ne spori da je činjenica oružanog sukoba dokazana i da smatra da je to uticalo da optuženi poduzme radnju, za koju je sud slijedom dokaza optužbe i nespornog priznanja odbrane počinio optuženi K.N. zv. „L.“, pa samim time nije ni potrebno posebno obrazloženje nesporno dokazane radnje optuženog kojom je počinio krivično djelo na štetu S.B., status optuženog ni za sud nije sporan, koji je dokazala je optužba, a odbrana nije osporila da je optuženi bio pripadnik Armije –vojnik, a da je S.B. bila civil.

Prema tome dokazano je da postoji veza između krivičnog djela optuženog i oružanog sukoba. Zapravo „ne traži se uzročno-posljedična veza između oružanog sukoba i počinjenja zločina, ali se u najmanju ruku traži da je postojanje oružanog sukoba u znatnoj mjeri uticalo na sposobnost počinioaca da počinu zločin, njegovu odluku da ga počinu, način počinjenja ili cilj s kojim je počinjeno. Dovoljno je ako je počinilac djelovao u službi ili pod okriljem oružanog sukoba“ (K., K. i V., IT-96-23 I IT 96-23/1-A. Žalbena presuda MKSJ-a od 12.06.2002.paragraf 58)

Slijedom navedenog, kod ove vrsta krivičnih dijela motiv optuženog da kako sam ne osporava ubije S.B., ni teza odbrane da S.B. nije imala motiv da prema optuženom baca bombu, koja dokazano nije ni pronađena na mjestu događaja prilikom uviđaja kako su naveli svjedoci koji su vršili uviđaj T.O. i S.F., nije od značaja za pravilno presuđenje ovog predmeta.

Ratno stanje na prostoru gdje se događaj desio i u državi Bosni i Hercegovini je dokazano van razumne sumnje, donošenjem Odluka Predsjedništva R BiH.

Dana 08. aprila 1992. godine Predsjedništvo R BiH donijelo je Odluku o proglašenju neposredne ratne opasnosti na području BiH. Odluka je stupila na snagu u momentu donošenja i objavljena je u („Službeni list R BiH“ broj: 1/92 od 09.04.1992. godine). Iz iste se vidi da je formiran Štab teritorijalne odbrane R BiH, a Uredbom sa zakonskom snagom o oružanim snagama Republike BiH, policija se smatra sastavnim dijelom oružanih snaga („Službeni list R BiH“ broj: 4 od 20. maja 1992. godine) .

Nakon proglašenja neposredne ratne opasnosti donesena je Odluka o proglašavanju ratnog stanja na području BiH, a koje je trajalo do 22. decembra 1995. godine kada je Predsjedništvo RBiH Odlukom proglasilo ukidanje ratnog stanja, takođe objavljeno u („Službeni list RBiH“ broj: 50).

Uvidom u Odluku o proglašenju ratnog stanja Predsjedništva RBiH od 20.06.1992. godine, utvrđeno je da je ista stupila na snagu danom donošenja i objavljena u („Službenom listu RBiH“ broj: 7/92 od 20.06.1992. godine).

Da je u inkriminisano vrijeme postojao oružani sukob, potvrđuje i Odluka o formiranju vojske Srpske Republike BiH od 12.05.1992. godine.

Činjenica o postojanju oružanog sukoba u inkriminsano vrijeme utvrđena je u mnogim pravosnažnim presudama kako Vrhovnog suda F BiH, tako Suda BiH i MKSJ u Hagu (presuda Vrhovnog suda Federacije BiH broj: 030K006047 12 Kžk od 13.03.2013. godine, presuda Suda BiH u predmetu protiv L.S. i dr. i presude MKSJ u predmetu protiv T.D., K., S.M. i dr.).

Nesporno je da je krivično djelo za koje se tereti optuženi izvršeno za vrijeme oružanog sukoba u BiH koji su na području općine Čelić, takođe nastupili i prije zvaničnog proglašenja ratnog stanja u BiH 20.06.1992. godine, koju činjenicu ni odbrana ne osporava kao dokazanu i nespornu.

Žrtva navedena u optužnici je bila osoba zaštićena Ženevskom konvencijom o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12. augusta 1949. godine tj. odredbama IV Ženevske konvencije, bila je civil u civilnoj odjeći i bila pred kućom i komila grah, nije pripadala ni jednoj vojnoj formaciji, niti je bila uključena u neprijateljstva u inkriminisano vrijeme. Shodno tome je imala status civilnih osoba i uživala je zaštitu pravila Međunarodnog humanitarnog prava. U predmetu MKSJ tužilac protiv T. broj: IT-94-1(Žalbeno vijeće) navodi se, citiram: „Međunarodno humanitarno pravo primjenjuje se od početka (takvih) oružanih sukoba sve do poslije prestanka neprijateljstva“.

Naime, paragrafom 54. pravosnažne presude MKSJ u Hagu u predmetu „J.“ broj: It-95/10 utvrđeno je između ostalog, da se pod pojmom civilnog stanovništva moraju obuhvatiti sve osobe koje nose ili su nosile oružje, ali koje nisu, striktno govoreći bile uključene u vojne aktivnosti. Pretresno vijeće je zaključilo da pojam civila u strogom smislu, obuhvata i sve one osobe koje su bile van borbenog stroja kada je djelo počinjeno.

Slijedom toga oštećena S.B. je u vrijeme izvršenja krivičnog djela bila civil i ima se smatrati osobama koje štiti član 3. stav 1. Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12. augusta 1949. godine IV Ženevske konvencije.

Članom 3. Ženevske konvencije zabranjeno je između ostalog da se prema civilima odnosno osobama zaštićenim ovom konvencijom primjenjuju postupci kojima se nanose povrede životu i tjelesnom integritetu, naročito sve vrste ubojstava, sakaćenja, svireposti, mučenja, povrede ličnog dostojanstva, naročito uvredljivi ponižavajući postupci.

Iz provedenih dokaza nedvojbeno proizilazi da je optuženi, inkriminisanu radnju poduzeo prema licu zaštićenom, članom 3. stav 1. odredbe Ženevske konvencije o zaštiti civilnog stanovništva za vrijeme rata koja konvencija se primjenjuje u BiH temeljem Anexa 6. Dejtonskog mirovnog sporazuma za BiH, te koja se prema praksi MKSJ-a smatra dijelom Međunarodnog običaja prava (K., K. i V.-Žalbeno vijeće Presuda od 12.06.2002. godine, paragraf 68).

Znači, optuženi je postupanjem prema oštećenoj S.B. postupao suprotno pomenutoj odredbi Ženevske konvencije i na taj način kršio pravila međunarodnog prava, u pogledu psihičkog stanja, dovoljno je da je osoba konkretno optuženi postupala suprotno ovim normama, niti je neophodno da osoba ima sposobnost da definiše pravne kvalifikacije krivičnog djela koje je počinila, nego da je samo svjesna da su njene radnje i namjere kriminalne, dokaz tome da je optuženi bio svjestan da su njegove radnje i namjera bile kriminalne, je njegova izjava "ubio sam je" i činjenica da je sam otišao u policiju predao oružje i prijavo šta se desilo, kako su to i iskazali svjedoci odbrane K.F. i M.J. i konačno i svjedok optužbe M.A. koji je svjedočio da je optuženi poslije ubistva S.B., se zajedno sa njim vratio i Brnjik i otišao u komandu vojne policije.

Nesumnjivo je dokazano, ni odbrana ne osporava da je optuženi K.N. zv. „L.“ u navedenom periodu bio vojno angažovan kako proizilazi iz Aktom Federalnog Ministarstva za pitanje boraca, Federalnog ministarstva za pitanja boraca i invalida odbrambeno-oslobodilačkog domovinskog rata, Sektor za pitanje evidencije iz oblasti vojne obaveze pov.broj 07-03-157-1/13 od 14.11.2003. godine kojom je izvršena provjera nadležnih organizacija o sastavu ovog Sektora i ustanovljeno je da se lice K.N. zv. „L.“ nalazi u službenoj evidenciji ovog organa sa kojim raspolaže i to VOB-1, VOB-2 i VOB-3 u prilogu je matična knjiga vojnih obveznika pod rednim brojem ... K.N. zv. „L.“; zatim raspored u kartoteci na ime K.N. zv. „L.“, Čelić BiH, dokumenat o vojnoj sposobnosti optuženog - Služba pješadija; u prilogu na strani 2. u vojnoj evidenciji ... od 01.05.1992. godine do 10.04.1996. godine, raspoređen optuženi K.N. zv. „L.“, a u evidenciji broj ...matični broj kartona broj ... na ime K.N. zv. „L.“ je naznačen vojni raspored, jedinica, vojna jedinica ... te iskaza svjedoka optužbe koji su poznavali optuženog i to M.A., M.J., S.F., K.M.1, a što potvrđuju i svjedoci odbrane K.F. i M.J. koji su potvrdili da je u navedeno vrijeme K.N. zv. „L.“ bio bio aktivni pripadnik Armije R BiH..

Optužba je van razumne sumnje dokazala, a odbrana nije osporila dokazanu tvrdnju optužbe da je optuženi kao pripadnik interventnog voda sa područja Čelića, zajedno sa M.A. dana 25.09.1992, godine se uputio kamionom u mjesto Ciganluk da natovare drva za komandu i da je na povratku optuženi zaustavio kamion, da nešto pogleda kako je rekao M.A. i da je M.A. vidio da se uputio u pravcu kuće, ni odbrana to ne osporava. M.A. je odlučio da ode za K.N. zv. „L.“, jer se zadržao i da je nakon pređenih stotinjak metara čuo dva-tri pucnja zbog čega je zalegao na zemlju i da je čuo glas K.N. zv. „L.“ kako nekom psuje pičku materinu, ni to psovanje odbrana ne spori kao što ne osporava ni iskaz svjedoka koji je prvi došao do K.N. zv. „L.“, da je u rukama imao pištolj i bombu, i ne spore dokaz optužbe da je optuženi iz svog pištolja pucao prema S.B. i da je ista smrtno stradala od metaka koje je prema S.B. ispalio optuženi, odnosno preduzimao radnje kako je to opisano u činjeničnoj izreci presude.

Optuženom je stavljeno na teret izvršenje krivično-pravne radnje opisane u izreci ove presude, odbrana ne osporava da je optuženi ispalio tri hica prema S.B., to nije sporno obzirom da su prilikom uviđaja nađene tri čahure od pištolja, ali da je za odbranu sporno zašto je optuženi pucao prema S.B.. Smatra da je tačno da je svjedok optužbe rekao da kada je optuženi izašao iz kamiona nije vidio da optuženi nosi bombu, a da je tačno da je svjedok M.A. rekao da ga zatekao da u jednoj ruci drži pištolj, a u drugoj bombu kada je došao do njega i da nije sporno da je vidio i S.B. da leži u dvorištu. Odbrana ne osporava da je svjedok M.A. rekao u svjedočenju kako tvrdi i odbrana da je optuženi tada rekao M.A., da ne zna šta joj bi da na njega baca bombu i da je ubio. U ostalom branilac dalje slijedeći iskaze svjedoka odbrane samog optuženog, navodi da je optuženi i njima isto rekao i da im je predao naoružanje koje je dužio pištolj i puškomitraljez i bombu. Branilac zastupa tezu da je S.B. prema optuženom bacila bombu koja nije eksplodirala, jer S.B. vjerovatno nije znala da koristi oružje i da je optuženi iz tog razloga pucao prema S.B. da zaštiti sebe i tom prilikom joj nanio iz pištolja povrede od kojih je S.B. i smrtno stradala, i da se radi o institutu putativne nužne odbrane, kada je optuženi i pucao, jer je prema njemu S.B. bacila bombu.

Otužba takođe navodi da je optuženi prilikom davanja iskaza M.J., kada je bio u pritvoru u Vražićima, najprije priznao da je ubio S.B. i da nije iznosio nikakve detalje, a da je S.B. morao ubiti jer je na njega bacila bombu, koja nesporno nije nađena na licu mjesta kada je rađen uviđaj niti su je našli vojni policajci koji su obezbjeđivali lice mjesta. Činjenica da je M.A. rekao da je optuženog zatekao nakon pucnjave sa bombom u jednoj, a pištoljem u drugoj ruci, na čemu tezu o putativnoj nužnoj odbrani temelji odbrana, nije za sud prihvatljiva, M.A. nije očevidac momenta kada je optuženi pucao i on i ne zna kako se to desilo, o tome nije ni svjedočio, govorio je ono što je vidio nakon pucnjave, dakle kao posredni svjedok koji dolazi i zatiče stanje koje je opisao, optuženog da stoji, sa bombom i pištoljem u rukama i ubijenu S.B. u dvorištu, za koju je procijenio da je mrtva po načinu kako je ležala na leđima. Nije upitna ni izjava M.J. svjedoka odbrane, da se zaduživanje bombi nije ni vršilo, da je tačno da su prilikom pretresa kuća našli naoružanje uglavnom puške, bombe nije pominjao, a branilac i kaže da je u ratu bombu mogao imati svako pa i S.B..

Sud smatra da tu činjenicu odbrana ni jednim dokazom nije mogla potvrditi, nesporno je bomba bila u ruci u momentu dolaska svjedoka M.A. optuženog, za kojeg je i logično da je ima, jer je borac, svjedok nije svjedočio, jer nije vidio, a niti je mogao vidjeti da je kako to neuspješno tvrdi odbrana da je S.B. bombu bacila na optuženog, što je i bio razlog da optuženi puca u S.B. i uzrokuje pucanjem smrt, odnosno kako sam kaže ubije S.B..

Znači, svjedoci događaja su u prema svojim iskazima posredni svjedoci, pa čak i M.A., koji je bio na mjestu događaja, nakon nastupanja smrtne posljedice za oštećenu S.B., obzirom da odbrana nije u suštini oporila ni jedan dokaz odbrane, sud nije te dokaze posebno obrazlagao, jer su nesporni i van razumne sumnje dokazani i sud ih ko takve smatra vjeodostojnim, zakonitim, a nisu dovedeni u sumnju ni od strane odbrane.

Svjedoci su uvjereni da je optuženi odogoran za ubistvo S.B., tu činjenicu optuženi priznaje i nije je negirao od momenta kada se desila, ni kasnije, ni u toku sudskog postupka, i prilikom vještačenja od strane vještaka neuropsihijatra u obavljenom intervju je takođe potvrdio da je S.B. pucajući iz pištolja ubio. Optužba je osnovano osporavala nalaz i mišljenje vještaka neuropsihijatra koji stav prihvata i sud, nesporno je vještačenje vršeno na osnovu medicinske dokumentacije koja se odnosi

na zdravstveno stanje optuženog, koje nije sporno, a ni optužba ga ne osporava da je optuženi obolio od šećerne bolesti i ostalih oboljenja koja su navedena u nalazu od kojih je obolio poslije događaja. Zaljučak vještaka je da optuženi ne boluje od trajne, niti privremenog duševnog oboljenja, niti duševne bolesti, a nije ni malouman, ali da kao učesnik rata ima simptome hroničnog PTSP-a, da je na dan događaja konzumirao alkohol, ali da se nije osjećao pijanim i da je u tim okolnostima u kojima je počinio krivično djelo njegova sposobnost da shvati značaj djela i da upravlja svojim postupcima bila smanjena, ali ne bitno.

Sud je cijenio nalaz vještaka, ali odbrana nije uspješno mogla da ni sa ovakvim nalazom koji sud nije prihvatio, uspješno ospori činjenicu da je optuženi postupao sa direktnim umišljajem, da je radnjama koje je poduzeo htio da svjesno liši života S.B., pa njegova uračunljivost nije uspješno dovedena u pitanje čak ni nalazom vještaka.

Da je optuženi počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret potkrijepljeno je čvrstim, uvjerljivim i vrlo preciznim iskazom svjedoka M.A., za koji iskaz sud smatra da je istinit, potpun i uvjerljiv, jer nema razloga da se tom iskazu ne pokloni vjera, obzirom da je u svome iskazu vrlo detaljno opisao radnje optuženog ističući da dok se nalazio optuženi pred kućom da je čuo pucnje, vidio optuženog i smrtno stradalu S.B., što govori o njegovom iskrenom svjedočenju.

Sud smatra da je dokazano da je optuženi s obzirom da je u to vrijeme obavljao dužnost ... interventnog voda za Čelić, bio svjestan da čini zabranjene radnje, međutim, on je to učinio prema oštećenoj S.B., radnje koje je poduzimao optuženi prema oštećenoj predstavljaju kršenje odredbi međunarodnog humanitarnog prava kako u objektivnom tako i u subjektivnom smislu, a kako je to naprijed navedeno.

Da su se u radnjama optuženog stekla zakonska obilježja navedenog krivičnog djela, na način kako je to navedeno u optužnici, odnosno u izreci nad osobom koja nije aktivno učestvovala u neprijateljstvima, usljed čega je nastupila smrt civila S.B.. Znači, radnje je preduzimao nad civilnim licima, što predstavlja kršenje odredbi Međunarodnog humanitarnog prava.

U konačnom sud je kao neuspješnu tezu odbrane kojom su nastojali prikazati događaj na način da je S.B. bacila na optuženog bombu i da je on kako sam kaže zbog toga morao ubiti, je očigledno usmjerena prema izbjegavanju krivične odgovornosti, a jer ista nema uporišta u dokazima koji potvrđuju krivično-pravnu odgovornost optuženog.

Ne može se prihvatiti prigovor odbrane u pogledu nepostojanja elemenata krivičnog djela, te dokazanosti činjenica koje se odnose na biće krivičnog djela, jer je optužba izvan razumne sumnje dokazala sve elemente obilježja krivičnog djela, počev od oružanog sukoba, statusa optuženog, kao i oštećene, krivično-pravne radnje, pa sve do posljedice izvršenja krivičnog djela.

Radnje koje je preduzimao optuženi i ničim nisu opravdane i bez obzira na prigovaranje odbrane oko oružja, te posjedovanja tog oružja lica srpske nacionalnosti u mjestu Ciganluk, optuženi nije smio poduzimati radnje za koje je optužen prema civilnom licu, jer su ista zaštićena međunarodnim humanitarnim pravom.

Uzimajući u obzir sve pobrojane dokaze, sud nalazi da je optužba izvan razumne sumnje dokazala da je optuženi dana, 25.09.1992. godine godine počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva, iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, na način i pod okolnostima kako je to opisano u činjeničnom dijelu ove presude.

Umišljaj optuženog ničim nije doveden u pitanje, jer je optuženi očigledno bio svjestan svog ponašanja i htio je zabranjenu posljedicu, a sud nije prihvatio mišljenje vještaka, da optuženi u okolnostima kada je počinio krivično djelo njegova sposobnost da shvati značaj svog djela i da upravlja svojim postupcima bila smanjena, ali ne bitno. Naime događaj u kojem je oštećena smrtno stradala voljnom radnjom optuženog desio se 1992. godine a vještačenje je izvršeno nakon 24 godine, pa je osnovan i prigovor optužbe, da je nalaz zasnovan na priči optuženog, vještaku nije poznato njegovo psihičko stanje kakvo je bilo u 1992. godini niti postoji medicinska dokumentacija o liječenju optuženog kod neuropsihijatra, dokumentacija koja je vještačena odnosi se na bolesti koje su nastale nakon odlaska optuženog u A., te na bolesti za koje vještak neuropsihijatar nije ni kompetentan da ih vještači, a da oboljevanje od hroničnog PTPS-a je uobičajeno oboljevanje za lica koja su bila učesnici rata i preživjela ratne događaje.

Odbrana je očigledno usmjerena prema izbjegavanju krivične odgovornosti, ali koncept odbrane u potpunosti je opovrgnut tužilačkim dokazima. Naime odbrana neuspješno događaj u kojem je smrtno stradala oštećena, za koji nije osporila da je oštećena, smrtno stradala od ispaljenih metaka iz pištolja optuženog, koji je nakon što je oštećena prema optuženom bacila bombu da je optuženi kada je to vidio, shvatio da je prema njemu poduzet napad, da je napad u svojoj percepciji viđenja procijenio kao stvaran, u svojoj glavi, da je bomba u pitanju, a da oštećena očigledno nije vična korištenju oružja i da u konačnom bomba nije ni eksplodirala, a optuženi je pucao i da se u konkretnom slučaju radi o putativnoj nužnoj odbrani, i da ga kao institut koji je rijetko u primjeni u konkretnom slučaju treba primijeniti i da su se zato stekli svi uslovi.

Međutim sud apsolutno isključuje i smatra neuspješnim pokušajem odbrane da događaj prikaže na način da olakša položaj optuženog. Teza o putativnoj nužnoj odbrani, nije održiva spram provedenih dokaza. Oštećena S.B. je bila pred svojom vikendicom i sjedila na panju i komila grah, optuženog poznaje, poznaje i njegovog daidžu K.M.1, ostala je da živi sa većinskim bošnjačkim stanovništvom koje je prihvatilo i nije se bojala da boravi u svojoj vikendici tim prije jer su je obilazili M. i M.S. koji joj je povremeno donosio hranu, znači nije imala potrebu da bombu ima kod sebe radi odbrane, znala je da nije u opasnosti, pa je time isključena mogućnost ta baca bombu na nekog koga poznaje i ko poznaje nju, u ostalom bomba nije ni nađena prilikom uviđaja, nađene su samo čahure. Prema položaju kako je M.A. vidio, a poslije M.J. i T.O. kada su radili uviđaj ležala je pored prevrnutog panja sa kojeg je nakon što je ubijena se i prevrnula i pala. Logično se postavlja pitanje kako je bombu bacila i da se našla u ruci optuženog, nije mu mogla dobaciti u ruku, ako je bacila optuženi je logično trebao da je nađe, a suviše je kratko vrijeme od momenta kada je M.A. čuo pucnje i došao do optuženog kojeg je u ostalom zatekao da stoji sa bombom u ruci da je S.B. prvo uopšte imala bombu, a drugo da je bacila prema optuženom. Nadalje ova situacija je i po oštećenu nepovoljna da baca bombu, koju nije znala aktivirati i time sebe dovede u opasnost, pa nije zaista održiva ni za sud prihvatljiva teza, da je optuženi mislio da je opasnost za njega stvarna, ali te opasnosti nije ni bilo,

pa da je riječ o putativnoj krajnjoj nuždi, koja je apsolutno isključena. Optuženi je izašao iz kamiona i otišao do kuće oštećene i u istu ispalio iz svog pištolja kako to sam i kaže tri metka, sa direktnim umišljajem da oštećenu liši života, što je i htio, jer je u oštećenu pucao, ne da je rani nego da je liši života, pucajući joj u lijevu stranu grudnog koša sa prednje strane, tako da je od tih hitaca pala sa panja i potom na leđa kako su je nesporno vidjeli da leži najprije M.A., a potom i M.J. i T.O. kada su radili uviđaj.

Kod donošenja odluke o kazni, sud je cijenio stepen krivične odgovornosti optuženog, način izvršenja krivičnog djela, težinu djela, kao i nastale posljedice. Dakle, sud je kod odmjeravanja kazne cijenio aktivnosti koje je preduzeo optuženi pri izvršenju krivičnog djela, da je djelo uradio sam voljno i svjesno, ali je isto tako izvršena ocjena i ukupne posljedice, koja je rezultat nedozvoljenih radnji optuženog, smrtna posljedica za civila S.B..

Na strani optuženog, kao olakšavajuće okolnosti, sud je cijenio činjenicu da optuženi do sada nije krivično osuđivan, da se sam prijavio da je počinio krivično djelo, odmah nakon učinjenja te što se korektno vladao tokom glavnog pretresa, koja se ogleda u činjenici da je optuženi na sve pozive suda dolazio iz A., te je cijenio da je optuženi dokazao da je obolio i da mu je "(...)", te da boluje od šećerne bolesti i visokog pritiska, da ima hronični PTSP, ali da se redovno odazivao na pozive suda. Osim toga, prilikom odmjeravanja kazne zatvora, sud je na strani optuženog cijenio lične i porodične prilike.

Prilikom odmjeravanja kazne sud nije našao posebnih otežavajućih okolnosti, a način izvršenja krivičnog djela je već ocijenjen, radi čega isti ne može dva puta uzeti u obzir, te ponovo analizirati i ocjenjivati kao otežavajuća okolnost.

Dakle, uzimajući prednje u obzir, te činjenicu da se konkretan predmet odnosi na povredu međunarodnog humanitarnog prava, sud smatra da se kažnjavanjem optuženog postiže adekvatna primjena prava, kako na samog optuženog, radi čega ovaj sud smatra da se kaznom zatvora u trajanju od pet godina postiže, kako opća, tako i specijalna prevencija, a shodno članu 7. KZ FBiH.

Na osnovu člana 202. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine optuženi K.N. zv. „L.“ se oslobađa od obaveze naknade troškova krivičnog postupka i isti padaju na teret budžetskih sredstava.

Zapisničar

Suada Zulić,s.r.

Predsjednik vijeća
sudija

Paša Softić,s.r.

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba Vrhovnom sudu FBiH,u roku od 15 dana, od dana prijema iste, a putem ovog suda.

